

ONZE VOGELS

30e JAARGANG No. 10, OKTOBER

MAANDBLAD VAN DE NEDERLANDSE BOND VAN VOGELLIEFHEBBERS

Ussel

De,

404

Een volkomen veilig en gifvrij insecticide.

Doodt feilloos alle insecten in huizen, hokken, kooien, manden etc.

W. ROUPPE VAN DER VOORT

VOEDINGSElementen

Vinka

VINKA geeft vogels snelle, volledige rui, het succes voor tentoonstellingen en kweek 1970.

RED-FOOD

Rood Pigment-poeder

Om Uw vogels ook gedurende de winter en het voorjaar op kleur te brengen en te houden, RED-FOOD toedienen onder het voer.

GECO-Labor, Venlo, Tel. 04700-20213

Gratis folders, met tevredenheids-betalingen.

Het adres voor kweekvogels . . .

Spitsstaartmadines, Binsen, Gordelgrasvinken, Bichenow, enz. enz. Goulds, Zilverkwartels, Zilverduifjes, Dwergkwartels, Australische Parkieten, Baraband, Prachtrosella, Stanley, Roodrug, Gele Roodrug, Bouris, Turquoise, Pennant, Blaskop, enz. Verder alle soorten Zebra-vinken, Kwartels, Kakatoes, div. Papegaaien, Tamme grijze papegaaien met kooi.

Tevens deze soorten gevraagd of rui. Wij vragen speciaal Australische prachtvinken.

A. P. v. GILS

Oranjeplein 21, GOIRLE bij Tilburg

Tel. (04247) 15 79

's Woensdags gesloten

HET ORIGINELE

natuurlijke pigmento
liquido voor rode kanaries

IS

Necareco

Het is het niet te overtreffen Italiaans product, gebruikt door kwekers in de gehele wereld, dat honderden imitaties op de markt heeft.

Vraagt Uw leverancier om het product in de originele verpakking van 30 of 170 cc.

HET IS EEN PRODUCT GEGARANDEERD
DOOR HET WERK ENZA - ROMA (ITALY)

WILT U VOLOP GEZONDE JONGEN KWEKEN

breng dan reeds in najaar en winter Uw kweekvogels in topconditie met

KRACHTVOER „K.K.“

Met ontsloten zetmeel en volledig gevitamineerd.

LICHTER VERTEERBAAR
HOGERE VOEDINGSWAARDE
LANGER RUL EN HOUDBAAR

Nu ook verkrijgbaar in samenstelling

MET ZUIVER
PLANTAARDIGE CAROTEEN

voor alle roodfactorige vogels.

Verkrijgbaar bij Uw speciaalzaak.
Vraagt gratis monster en folder bij

FA. JAN D. KAPPELLE & ZN.
DEVENTER - TEL. 05700 - 1 39 27
Postbus 2

JSSSEL

De

EERSTE GOUDEN NATIONALE TENTOONSTELLING

op 13, 14 en 15 november 1969 in de grote zaal van het Hervormd Kerkelijk Centrum, J. A. Beyerinkstraat te Nieuwerkerk a/d IJssel. Beschikbaar zijn 3 Gouden, 3 Zilveren, 3 Bronzen medailles en vele andere klasse- en ereprijzen voor de winnaars in de groepen kleurkanaries, tropische vogels en parkieten en parkietachtigen.

Vraagprogramma's verkrijgbaar bij de T.T.-secretaris:

Dhr. F. L. A. Plomp, Kanaalweg 6, Capelle a/d IJssel, tel. 010 - 33 28 64

GRAMMOFOONPLATEN:

Voorzangers voor uw kweekvogelst!

Het lied v.d. waterslager. 11 zangtoeren
v.e. wereldkampioen f 7,15;
afgehaald f 6,15

Het lied v.d. harzerkanarie. 8 zangtoeren
van de harzerkanarie f 7,15;
afgehaald f 6,15

Stort het bedrag op giro 1067198 t.n.v.
Van Lieshout Zonen, Sint-Oedenrode.
Het bestelde wordt u dan prompt
toegezonden.

Amerik. elektrisch
kwartelbroed-
mach. voor ca.
18 eitjes,
met handleiding
franko

f. 27.-
Inkl. B.T.W.

VAN WAARDHUIZEN

Leiderdorp, Valk Boumanweg 204, Tel. 01710-30837

AVIMEX

Wij bieden u vrijblijvend aan:

Papegaaien, Lories, Kakatoes, Agaporniden, Grote Parkieten, Kwartels, Kitta's, Gaalen, Tangaras, Kardinalen, Parkieten, Dwergpapegaaien, Amadines, Astrildes, Duifjes, Troupialen, Wevers, Wida's, Ralletjes, Reuzen-ekstertjes, Arg. Wilde Kanaries, Pagodamerels, en vele andere soorten vogels in voorraad. Ook Aapjes, Beertjes en andere aparte soorten kleine zoogdieren.

Wij verwachten: Bladvogels, Dayalijsters, Schama-ljsters, Zilveroor Nachtegalen, Baardvogels, Timalies, Spoflijsters, Blauwvleugel Nachtegalen, Bulbuls, Jap. Nachtegalen, Vliegenvangers, Pitta's, Brillvogels, Gaaien, Witkoplijsters enz., enz.

Ook weer regelrecht uit Engeland: Engelse Kanaries, e.a. Yorkshires, Borders, Norwich, Glosters, Lizards, Frisé enz.

Wij vragen te koop: Grasparkieten, Zebravinken, Valk-parkieten, Diamantduifjes, Australische Vinken en Parkieten enz. Wij ruilen ook uw vogels in!

AVIMEX, Import-Export, Violettenstraat 8
(Bij de Westerstraat)

Amsterdam-C. Telefoon (020) 23 93 87

GEZA SEPT

**Voorkomt en geneest
virusziekten en infecties.**

Een goedkoop en
afdoend middel dat
eenvoudig toegepast kan
worden:

enige druppels aan het
drinkwater toevoegen
is voldoende.

Populierstraat 121-123
Tel. 070-323930; Den Haag

**W. ROUPPE
VAN DER VOORT**

BONDSBESTUUR

Voorzitter: A. van Liempd, Dr. Kuyperstr. 10, Breda, Telefoon (01600) 36137.

Secretaris: Joh. M. van Pelt, Vlaardingendijk 331a, Schiedam, Telefoon (010) 261990.

Penningmeester: J. van Splinter, Vijverberg Zuid 44, Bergen op Zoom.

2e Voorzitter: E. Adema, Roggestraat 30, Apeldoorn, Telefoon (05760)-18631.

2e Secretaris: J. M. Hoebers, Hoofdstraat 5, Horst, Telef. (04709)-1264.

2e Penningmeester: J. J. Krol, Trompsstraat 16, Meppel.

Leden: C. E. van Berkel, Vechtstraat 11, Bergen op Zoom.

W. J. Derksen, Hogelandsingel 70, Enschede, Telefoon (05420)-18137.

W. G. Oonk, Bergweg 37, Lochem, Telefoon (05730)-2107, na 18 uur.

J. C. Vos, Braillestraat 2, Grave, Telefoon (08860)-2978.

Chr. Walraven, Abt. Ludolfweg 136, De Bilt, Telefoon (030)-761208.

Juridisch adviseur: Mr. L. van Eidenen.

BONDSBUREAU N.B.v.V.

Coehoornstraat 40, Bergen op Zoom.
Postbus 74, gironn. 1148324, telefoon (01640) 5007.

Geopend: 8.00-17.30 uur.
Zaterdag gesloten.

LIDMAATSCHAP

Wie als lid van de N.B.v.V. wenst toe te treden, wende zich schriftelijk tot de secretaris van een in zijn plaats van inwoning gevestigde afdeling. Indien in de plaats van inwoning geen afdeling is gevestigd, kan men zich bij het Bondsbureau als verspreid lid aanmelden. De contributie bedraagt in dit geval f 12,50 per jaar, bij vooruitbetaling te voldoen.

ABONNEMENTEN

Bij vooruitbetaling
Binnenland f 10,— per jaar
Buitenland f 11,— per jaar
Buitenland per luchtpost extra tarief volgens P.T.T.-kosten.

ADVERTENTIES

Voor advertenties — ook die van leden en abonnees — met een zakelijk karakter, zijn tarieven en verdere inlichtingen verkrijgbaar bij het Bondsbureau van de N.B.v.V.
Kleine annonces, voor afdelingen — leden en abonnees op „Onze Vogels” van zuiver particuliere aard 5 cent per letter met een minimum van f 5,— per advertentie.
Zie voor verdere voorwaarden onder „Vraag en Aanbod”.

VERANTWOORDELIJKHEID

De uitgever van dit blad, de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers, is niet verantwoordelijk voor de inhoud van hierin opgenomen advertenties en erkent geen enkele verplichting tot opnemen van aangeboden advertenties.
De auteurs blijven verantwoordelijk voor de inhoud van hun artikelen. Door publicatie neemt de uitgever geen enkele verantwoordelijkheid op zich.
Het zonder schriftelijke toestemming overnemen van artikelen of gedeelten daarvan is verboden.

Ontwerp en druk: Steens NV, boekdruk/offset, postbus 59 — Schiedam — Tel. (010) 260540*.

436

ONZE VOGELS

Maandblad van de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers

30e jaargang, no. 10, oktober 1969
oplage 45.000 ex.

Redactie:

C. E. van Berkel, Vechtstraat 11, Bergen op Zoom, tel.: (01640) - 6314
P. Rijnders, Kometenlaan 81, Bilthoven, tel.: (030) - 782761
Chr. Walraven, Abt Ludolfweg 136, De Bilt, tel.: (030) - 761208

Opgave abonnement bij het Bondsbureau, Bergen op Zoom.

Het volgende nummer wordt ter post bezorgd op 27 oktober 1969

INHOUDSOPGAVE

pag.

Veelkleuren parkiet	437
Boomvalken	438
Harzerzangkanaries	439
Zebravinken	440
Watervogels in de stad	442
Het baardmannetje	443
Nuttige wenken bij de kanariekeek	445
Het kweken van Harzer zangkanaries	446
De virginische boomkwartel	448
Grasparkieten	450
Vogel fotografeer u zelf	451
Melba astrilde	452
Onkruidzaden	453
Engelse postuurkanaries	454
Gloster kanaries	455
Bastaardkweek	457
De keep	460
Amerikaanse grasvinken	461
Haken en ogen	463
De raaf	466

Voorpagina: Grasparkiet, zie artikel op pag. 450

Ussel

De

Foto: Horst Müller

Veelkleuren parkiet

Deze mooie parkiet komt uit Zuid-Australië en een gedeelte van West-Australië. Verder worden ze aangetroffen in Victoria en Nieuw-Zuid Wales en ook nog in enkele andere gebieden waar ze vrij veelvuldig voorkomen. Ze zijn verwant aan de alom bekende Roodrug parkiet en de veel minder bekende Hooded, Goudschouder en Paradijsparkiet. Ze werden al zeer vroeg in Europa ingevoerd en wel in 1862 in Engeland en in 1877 werden uit Frankrijk de eerste kweekresultaten gemeld. Toch waren tien jaar geleden slechts enkele van deze vogels in Europa en de meeste waren ook nog mannen. Ze kosten toen ongeveer 600 a 700 gulden het paar. In 1967, het hoogtepunt van de grote parkieten, waren de prijzen van de Veelkleuren tot boven de twee duizend gulden opgeschroefd. Nu kosten ze ongeveer de helft, alhoewel ik het vorig jaar augustus

nog 1800 gulden voor een kweekpaar heb betaald. Hoewel het een mooie vogel is, was de prijs toch veel te hoog.

In het begin waren de broedresultaten van slecht tot zeer slecht. De hier aanwezig vogels waren bijna allen geïmporteerd. Nu is de kweek met geïmporteerde vogels altijd vrij moeilijk. Het duurt jaren eer de vogels zich volledig aan ons klimaat hebben aangepast. De jongen die in Europa zijn geboren, brengen veel vlugger hun jongen groot. Ik ken reeds meerdere grote liefhebbers, die paren Veelkleuren bezitten, die in één jaar tien of meer jongen groot brengen. Maar dat doen ze beslist niet allemaal. Ik vind dat deze vogels nogal wispelturig zijn. Ze zijn beslist niet de betrouwbaarste en vechten doen ze ook graag.

Mijn eigen paar, dat bij de vorige eigenaar reeds meerdere jongen had grootgebracht, voerde zich reeds enkele weken na aankoop. Dit voorjaar ging de pop geregeld in een der nestblokken. Maar van eitjes leggen is niets gekomen. Vorige week vertelde mij een kennis, dat de Veelkleuren en ook de Roodruggen, die bij anderen massa jongen hebben grootgebracht, bij verplaatsing, verstek laten gaan. Oudere vogels moest men **zo weinig mogelijk verplaatsen en altijd hun eigen nestblok geven**. Dit is best mogelijk, aangezien ik ongeveer dezelfde ervaring heb opgedaan. Ik ben namelijk in januari 1968 van Brunssum naar Schinveld verhuisd. Van mijn 5 paar Gele- en Split Roodruggen, heeft in 1968 niet één vogel een ei gelegd; terwijl er kweekparen bij waren, die ieder jaar twee nesten jongen grootbrachten. Dit jaar was het niet veel beter. Ik heb de paren niet uit elkaar gehaald, en daar ik in januari ben verhuisd, hadden ze toch ruim de tijd om aan hun nieuwe omgeving te wennen. Ik vind deze kleurenfoto niet zo bijzonder. Men kan zich wel een goed beeld van de vogels vormen, maar de man komt niet tot zijn recht. Hij had meer van opzij genomen moeten worden. Ik heb opgemerkt dat er nogal veel verschil in kleur bij de mannen bestaat. Er zijn er van zeer mooi tot matig. De mooiste van deze vogels zouden uit de streek van Victoria komen. De mannen en poppen kan men reeds in het nest van elkaar onderscheiden, hetgeen maar bij enkele Australische Parkieten het geval is.

Schinveld, Zomer 1969.
W. J. H. Verstraeten.

BOOMVALKEN

J. A. Verwey

Boomvalken nestelen in bomen, dat staat voor ieder vogelkenner zo vast als een boom maar vast geworteld kan staan.

Vandaar dat ik met inspiratie besproeid door transpiratie plus een pijnlijke nek, een strengverboden bos met hoge en lage denneaanplant afzocht toen opeens een agressief aanstormende Boomvalk, mij bijna de pet van mijn grijze kuif mepte.

Hoe ik ook zocht en wel sluipwerk ik ook tebaat nam, de horst van het valkje vond ik niet.

Pas toen ik onderdook in mijn katoenen schuilhut, hield eindelijk de vogel op met aanvallen en zijn zenuwachtig kli . . . kli . . . kli . . . geroep.

Tot mijn niet geringe verbazing ontdekte ik, na geduldig wachten van circa een uur, de valk met prooi tegen zijn borst geklemd (een boerenzwaluw) naar de grond zweven. Aan de voet van een hoge pijnboom lag het nest met vier reeds flink uit de kluiten gewassen jongen. Toen ik er na enkele dagen later nog eens ging kijken waren de jonge valken als takkelingen her en der door het bos uitgezworven. Een buitengewoon gebeuren in onze vogelwereld. Waarmee opnieuw is bewezen, dat moeder Natuur geen problemen kent.

Ussel

De

Het kweken van Harzerzangkanaries

J.Ch. Latten

Het keursysteem

In mijn vorig artikel heeft u kunnen lezen hoe of we de harzers voor een wedstrijd moeten opkooien. Nu wil ik u iets vertellen over het keursysteem. Er rijzen daarover bij vele, vooral jonge kwekers, nogal wat vragen op. Vragen zoals: Waarom deze vogel drie punten voor klankbeeld en die vogel maar twee punten; of: Waarom die stam drie punten voor stamharmonie en die maar twee.

Laat ik even dit voorop stellen: Het hoogste wat een keurmeester voor klankbeeld mag geven is drie punten.

Voor stamharmonie mag ook ten hoogste drie punten worden gegeven. Een keurmeester is uiteraard ook aan voorschriften en reglementen gebonden en daaraan heeft hij zich te houden.

Nu, om het te trachten iets duidelijker te maken, enkele voorbeelden. Op een wedstrijd krijgen we op een gegeven moment twee vogels die eenzelfde aantal punten behalen. De keurlijst is dus, bij alle gezongen tonen, hetzelfde. Bij klankbeeld echter krijgt de een drie punten en de ander twee punten. Toch kan dit en wel om de volgende reden. Stel dat beide vogels voor de holrollen en knorren zeven punten halen. De ene vogel echter haalt dit aantal royaal, terwijl de andere vogel juist met de bekende hakken over de sloot is. Beiden dus toch zeven punten omdat voor die mindere zes punten te weinig zou zijn en de keurmeester niet met halve punten of met plus of min werkt.

Zo ook met de middentoeren. De ene vogel haalt royaal vijf punten en de andere maar juist vijf punten. Het onderdeel klankbeeld geeft de keurmeester de mogelijkheid om de in ons voorbeeld bedoelde betere vogel toch beter te waarderen. Zo ontstaat dus het verschil in waardering klankbeeld, ondanks dat zij verder een gelijk aantal punten hadden.

Om nog wat nader op die betere vogel in te gaan, hij bracht gewoon zijn lied beter, dat wil zeggen de zangtoeren kwamen beter tot hun recht. Zij waren mooier, de holrol mooi gebogen en diep en de knor ook mooi van diepte en lengte. Ditzelfde ook met de middentoeren zoals klanken in alle vormen, holklinters, de fluiten en schokkels.

Nu iets over stamharmonie. Ook over dit punt is wel wat voorlichting nodig. De vragen die de kwekers over dit onderdeel stellen zijn naar mijn mening terecht.

Nog even terug naar het begin, waarom deze stam drie punten en die andere maar twee of minder.

Ik wil eerst even vertellen wat een stam in feite is. Wel, een stam bestaat uit vier vogels van een kweker. Deze vier vogels komen tegelijk voor de keur-

meester. Om nu voor stamharmonie punten te behalen, moeten deze vier vogels voor wat betreft toeren, toeren opvolging, klank, ritme en voordracht volkomen gelijk zijn. Is dat zo, dan geeft de keurmeester daar drie punten voor. Schort er iets aan, dus zijn de vier vogels niet gelijk, dan geeft de keurmeester maar twee, een of helemaal geen punten. Ook dit laatste, dus helemaal geen punten, kan ook. Wanneer namelijk de stamharmonie geheel ontbreekt, dan mag de keurmeester geen punt toekennen. Aan de behaalde punten voor stamharmonie, kan de kweker zien of hij op de goede weg is met zijn kweek of dat hij nog verder moet selecteren.

Een kweker die al enkele jaren achtereen met zijn stam drie punten heeft behaald, bewijst dat die stam echt is en dat hij zo moet blijven doorgaan. De kweker die echter geen punten voor dat onderdeel haalt, moet gaan zorgen dat hij aan een goede stamweek begint. Bij aanschaf van nieuwe vogels is het dan ook aan te raden deze van een goede stam te bekomen en naar een ervaren en vertrouwde kweker te gaan. Wanneer men bij één kweker de vogels koopt, dan is men ook verzekerd van eenzelfde zangrichting. Koopt men bij meerdere kwekers, dan bestaat de kans dat men ook verschillende zangrichtingen krijgt en dan zal men moeilijk tot goede stamweek kunnen komen.

Voor iedere kweker moet het een eer zijn om met een stam vogels naar een wedstrijd te gaan, of het nu een oudere of jonge kweker is. Vaak hoor je van een jonge kweker dat hij niet een stam inzendt omdat hij toch niet tegen een oudere kweker op kan. Ik wil dan dit zeggen: Toch doen, want, nogmaals, met een stam kom je te weten of je op de goede weg bent of niet.

Onthoud voor het gemak het volgende:

Er mankeert niets aan de stam wanneer daarmede drie punten worden behaald. Twee of een punt, dan ontbreekt er iets aan de stam en helemaal geen punten dan ontbreekt alles en is er geen sprake van harmonie.

Tot slot nog iets over de indeling van de zangtoeren.

De zangtoeren zijn ingedeeld in hoofdtoeren, midden toeren en voldoende toeren.

Tot de hoofdtoeren behoren de holrollen, knorren en waterrollen. Tot de middentoeren behoren de schokkels, kloeken i.a.v. holklinters en fluiten.

Tot de voldoende toeren behoren de klingeltoeren.

Deze zangtoeren kunnen naar gelang de kwaliteit in drieën worden verdeeld. De hoofdtoeren bijv. 1 tot 3, 4 tot 6 of 7 tot 9 punten.

De middentoeren van 1 of 2, 3 of 4, 5 of 6 punten.

De klingeltoeren 1, 2 of 3 punten.

Iedere keurmeester zal de vogels naar eer en geweten beoordelen en daarnaar handelen:

Zouden er na een keuring toch nog vragen zijn, stel u dan rustig met de betreffende keurmeester in verbinding. Hij zal u graag op de gestelde vragen antwoorden.

ZEBRA

In Groot-Brittannië schijnt de normaal bruine zebra-vink nog populairder te zijn, zowel als volière-vogel als voor tentoonstellingen als de oorspronkelijke grijze soort. Dit is goed te begrijpen omdat hun zachte warme kleuren een genot voor het oog zijn en zij hebben de aantrekkelijke tekening van hun wilde equivalent. Aan het einde van dit artikel is de standaard van deze normaal bruine variëteit opgenomen.

Bruine zebra-vinken lopen over het algemeen wat de kleur betreft enigszins uiteen en zoals de gewone zorgvuldig geselecteerd dienen te worden, is het ook hier noodzakelijk dat mannen en poppen, die voor de kweek bestemd zijn, dezelfde kleurnuances hebben. In het artikel van de vorige maand heb ik uiteengezet hoe dit verschil bij de normaal grijze zebra-vinken is ontstaan en men zal zich kunnen voorstellen dat dit ook opgaat voor de bruine en alle andere mutaties.

In de periode dat de normaal bruine mutatie niet erg bekend was, noemden de kwekers de lichter gekleurde zebra-vinken reebruin en de donkere kaneelbruin, in de veronderstelling verkerend met twee verschillende variëteiten te doen te hebben. Kweekexperimenten losten dit probleem echter spoedig op en men vond al gauw uit dat het een en dezelfde variëteit was en de naam kaneelbruin verviel ten gunste van normaal bruin.

De fouten, die voorkomen in de kleur van de normaal grijze zebra-vinken, komen ook voor bij de normaal bruine soort en de meest voorkomende is waarschijnlijk de oneffenheid van kleur op de rug en de dekveren van zowel de man als de pop. Bij de poppen zullen zich vaak ongewenste

borststrepen ontwikkelen, hetgeen wel geen effect heeft op hun broedcapaciteiten, maar wel degelijk nadelig is als ze voor tentoonstellingen bedoeld zijn. Ik zou elke kweker, die bruine zebra-vinken kweekt voor tentoonstellingen willen adviseren op poppen, die deze ongewenste mannen-tekening hebben voor de kweek uit te schakelen.

Als normaal bruine zebra-vinken aan elkaar gepaard worden moet alles in het werk worden gesteld er voor te zorgen dat zowel de man als de pop dezelfde tint bruin hebben, of het nu licht, donker of daar tussenin is, waarbij de voorkeur moet worden gegeven aan een warme bruine kleur. Naast hun zuiverheid van kleur moet het juiste type in aanmerking genomen worden en ruwe zware of lange smalle vogels moeten niet worden gebruikt. Elke poging moet ondernomen worden om zebra-vinken van welke kleur ook zo zuiver mogelijk te houden als de oorspronkelijk wilde vogel.

Het zal voorkomen dat twee vogels van dezelfde kleurnuance, die aan elkaar worden gepaard, jongen voortbrengen, waarvan er sommige lichter en andere donkerder zijn en dit is dan het gevolg van het feit, dat hun ouders nakomelingen zijn van vogels met verschillende nuances. Na verscheidene seizoenen de kweekparen zorgvuldig geselecteerd te hebben zal geconstateerd kunnen worden, dat een duidelijke meerderheid van de jongen dezelfde gelijkmatige reebruine kleur hebben. Alleen met deze manier van aanhoudende selectie van kweekparen is het mogelijk dat de tentoonsteller mag hopen in staat te zijn een echt goede en gelijkmatig gekleurde verzameling te krijgen.

Het kan nuttig zijn om af en toe een andere kleur in het reebruin te brengen om op zo'n manier eigenschappen in de bruine variëteit te brengen, die bij henzelf zwak zijn. Voor dit doel heb ik altijd ervaren, dat het normaal grijze type het beste is. Hier is het opnieuw van het grootste belang, dat de vogel waarmee gekruist wordt zo zorgvuldig mogelijk geselecteerd wordt en het moet er een zijn, die van hetzelfde niveau is wat kleur betreft en uitblinken wat betreft de gewenste tekening en andere karakteristieken, die voor de tentoonstelling van belang zijn.

VINKEN

Door Cyril H. Rogers

De bruine mutatie vererft geslachtsgebonden en dientengevolge zal het geslacht van de vogel die voor de kruising gebruikt wordt, van belang zijn met betrekking tot de kleur van het jong dat wordt voortgebracht. Naar mijn mening is het altijd het beste om een gewoon grijze pop te gebruiken als men de bedoeling heeft andere goede kwaliteiten in te brengen. Over het algemeen genomen is het eenvoudiger om een gelijkmatig gekleurde pop te gebruiken, die van een goed type is. Een gewoon grijze pop gepaard aan een normaal bruine man zal allemaal bruine poppen voortbrengen en allemaal gewoon grijs-bruine mannen, zodat deze paring de kweker bij de eerste paring al bruine zebra-vinken oplevert, wat van groot nut kan zijn. Deze jonge bruine poppen moeten worden geselecteerd en degenen die het dichtst bij de gewenste warme bruine kleur komen moeten worden gepaard aan bruine mannen en zullen dan allemaal bruine jongen voortbrengen. De gewone grijs-bruine mannen moeten aan bruine poppen worden gepaard en er zullen zowel bruine mannen als poppen als grijze poppen en gewoon grijs-bruine mannen worden voortgebracht. Van deze kleuren kunnen naar mijn mening alleen de bruine in de bestaande stam worden opgenomen. Steeds als ik vogels van verschillende kleur aan elkaar paarde, ben ik tot de ontdekking gekomen, dat de jongen uit deze paring voor verdere kweek gebruikt kunnen worden, de jongen uit verdere paringen met andere kleuren kunnen het beste voor de verdere kweek worden uitgeschakeld, omdat ze van te zeer gemengde ouders stammen om voor tentoonstellingen werkelijk van waarde te zijn. In komende artikelen zal ik opnieuw aandacht besteden aan de bruine zebra-vinken in relatie tot het kweken van crème, bruinvleugel en ook de bruine bonten.

STANDAARD:

Normaal bruin (man)

Flanktekening:

Kastanje bruin, met regelmatige, witte, ronde stippen.

Oogstreep:

Zwartbruin, lopend vanaf onderkant oog, langs de scheiding wangvlek, tot onderzijde wangvlek.

Moet scherp zijn. Tussen oogstreep en snavel bevindt zich een witte streep.

De inzet van de snavel wordt geaccentueerd door een dunne zwartbruine streep, lopende vanaf onderkant boven snavel tot ongeveer begin van de oogstreep.

Ogen:

Donker, een lichtere kleur is toegestaan.

Snavel:

Koraal rood

Borsttekening:

Minimaal 3 mm., maximaal 4 mm., scherp regelmatig, lopend over de gehele breedte van de borst. Zwartbruin, daarboven regelmatig zwartbruin-witte zebra-tekening.

Staat:

De bovenste staartpennen regelmatig zwartbruin-wit geblokt met aan het uiterste puntje een wit blok. De iets langere onderste staartpennen zijn donkerbruin en daar deze langer zijn dan de bovenste staartpennen is het uiterste blok van de staart donkerbruin.

Poten:

Oranje-rood.

Algemene lichaamskleur:

Onderlijf tot aan de borsttekening: crème, deze kleur mag in kleurdiepte variëren.

Achterzijde kop en nek:

Bruin.

Vleugeldek:

Warmbruin, zo donker mogelijk en regelmatig van kleur. Het bruin moet vrij zijn van een grijs waas. In tegenstelling tot de crème variëteit, moet de bruine kleur van de normaal bruine, donker en warm zijn.

De lichte tinten zijn geschikt voor de kweek van crème, doch minder geschikt als normaal bruin.

Normaal bruin (pop)

Snavel:

Iets lichter rood dan bij de man.

Wangvlek:

Flanktekening en borsttekening ontbreken.

Zebra-tekening op de borst is fout.

Algemene lichaamskleur:

Vanaf onderkant snavelinzet tot aan de lijn waar zich bij de man de borsttekening bevindt, lichtbruin, van daar af tot aan de anus donker crème. De voorkeur moet worden gegeven aan een scherpe scheiding lichtbruin-crème. Meestal echter zullen de kleurverschillen tussen lichtbruin en crème minimaal zijn.

Achterzijde kop en nek:

Lichtbruin.

Vleugeldek:

Warmbruin, zo donker mogelijk en regelmatig van kleur.

Het bruin moet vrij zijn van een grijze waas. In tegenstelling met de crème variëteit, moet de kleur donker en warm bruin zijn. Op egale kleur moet sterk worden gelet.

Staat, ogen en poten:

Als bij de man.

Bergeend met jong

W. J. Nugter

WATER- VOGELS IN DE STAD

Als we het over watervogels hebben, denken we nooit aan de stad, maar meestal aan meren en grote waterplassen. Nietwaar, friese meneer? De gedachte is er, en het plan is geboren. De stad, waarin ik nu loop, heeft, zoals veel oude

442

steden, nog een binnenstad, omgeven door grachten. Nu noemt men de meeste grachten liever singel. Door de begroeide walkanten, sommige gedeelten parkachtig, veel bruggen, waarvan een enkele ouderwets mooi, en langs de waterkant geplaatste banken, vind ik de naam singel volkomen juist.

Geen watervogels in de stad? Kom nou! Ga deze zondagmiddag eens niet slapen. Loop met mij mee, dan zien we de rust die er ook van de vogels kan uitgaan.

Zullen we hier even rondkijken? Het water is ongeveer zes meter breed. De linker oever is beplant met bomen. Niet op een rij, maar op een breedte van tien meter staan ze enigzins verdeeld in drie rijen. Op de andere oever zie ik alleen gras.

Kijk, kijk, mooi hé? Een kokmeeuw schiet van ongeveer drie meter naar beneden. De rode snavel, even later de poten, op het water gericht. Hij schiet met zijn snavel onder water en richt dan zijn donkere kop op met een visje van ongeveer tien centimeter in zijn snavel. Op het zelfde moment dat de kop onder water ging, was de meeuw helemaal op het water geland. De meeuw weet precies hoe hij een vis moet beet houden. Deze laat hij even los en nog geen seconde later heeft hij de vis vrijwel in het midden van het lichaam vast. Nu vliegt hij met de vis

Ussel

De

weg, misschien om nieuwsgierige blikken te ontwijken. Ik heb bepaald geen sympathie voor meeuwen, maar toch zie ik ze wel graag in beweging.

Deze kokmeeuw ook. De Duitsers noemen hem lachmeeuw. Waarschijnlijk omdat zijn donkerbruine kop zo feestelijk afsteekt ten opzichte van het witte lichaam. Alleen de vleugeleinden zijn vrijwel zwart geloof ik. We moeten echt wel vlug kijken, want deze meeuw is een beweeglijke vlieger.

Ssst, daar komen twee knobbelzwanen. Met een rustige slag zwemmen ze voor ons langs. Bij een lengte van ongeveer 1,50 meter kan je wel duur doen. Het lichaam van de zwanen is mooi wit. Ze houden de hals licht gebogen en de lichtrode snavel is op het water gericht. De snavelbasis is zwart en daarboven hebben beide zwanen een zwarte knobbel.

Wij staan nogal stil, want zonder enige merkbare verandering in hun houding gaan de zwanen ons voorbij.

We kunnen links en rechts over het water kijken, wilde eenden zien we steeds. De mannen met hun groene kop, witte ring om de hals en een bruine borst, vallen door hun kleurenrijkdom direkt op. Laten we ook even naar de vrouwtjeseenden kijken. Ik heb het aleens verteld. Man- en vrouwtjeseend hebben op het zijlichaam een blauwe vlek, afgezoomd met een witte rand. Omdat het vrouwtje eenvoudig van kleur is, bruin gevlekt, is deze blauwe vlek juist voor hen, geen verborgen schoonheid.

„Kijk eens”, roept een jongen. „Daar, heel hoog vliegt een ooievaar!” O, ja, een ooievaar? Kleuren kunnen we vanaf de grond niet goed onderscheiden. Toch kan je in hun vlucht een ooievaar en reiger wel herkennen.

Een ooievaar vliegt met gestrekte hals. Het lichaam is wit, maar de vleugeluiteinden zijn zwart. De snavel en de poten zijn rood van kleur.

De vogel die boven ons vliegt, ziet er anders uit, hé? Deze vliegt met de kop ingetrokken, bijna tot de schouders. De vogel vliegt met rustige, diepe vleugelslagen. De gele poten zijn naar achteren gestrekt. Het lichaam waar we tegenaan kijken is lichtgrijs. Hier gaat een blauwe reiger, vrienden.

Onthou de houding van de kop tijdens de vlucht van de reiger en de ooievaar, dan zegt u vast niet meer ooievaar tegen onze reiger. Kijk, een merelman. Met driftige sprongetjes gaat hij over het gras. Hij kijkt omlaag en met zijn gele snavel rukt hij, z'n hele lichaam gebruikt hij om te trekken, een worm uit de grond. Laag vliegend verdwijnt de mooie merel over het water.

Mensen kijk ook eens naar het betrekkelijk schone water en de fleurige begroeiing om ons heen. Wees blij en zuinig op dit beetje ongeschonden natuur zo dicht bij huis.

Lawaai in de stad vinden we normaal. Maar kijk nu eens naar de mensen als ze in zo'n drukke stad op de vogels letten. Zelfs een streng uiterlijk krijgt, bij het zien van vogel gedragingen een vriendelijke uitdrukking!

Het baard- mannetje

Door Charles Everitt

Ofschoon het baardmannetje, ook wel baardmus of rietpapepaaitje genoemd, tamelijk bekend is in Europa — zij het niet algemeen — is dat niet de soort waar ik mij in dit artikel zal mee bezig houden, doch een variëteit, de *Panurus biamicus ruscicus*, die uit het Verre Oosten komt.

Het mannetje en de pop verschillen van uiterlijk. De volwassen man heeft een blauwgrijs kopje, terwijl het overige van de bovenveren oranjegeel/bruin is. Vanaf de wangen en deels rondom de ogen is een zwarte vlek, die langs de nek naar beneden uitloopt in een duidelijk baardachtige streep, die eindigt in puntige veren. De schouderveren zijn geelachtig-wit, terwijl in de overige veren geelachtige strepen zitten. De bovenstaartdekveren zijn overwegend wit. De kin, keel en borst zijn grijs-wit, met op de borst een rose-achtige waas. De flanken zijn geelachtig en de onder staartdekveren zijn zwart. De snavel is oranje-geel, de poten zijn zwart en de iris is geel. De pop heeft geen baard, de bovenkant van haar kop is bruin en de bovenzijde heeft hier en daar donkerbruine strepen. Ze zijn totaal ongeveer 15 cm. lang.

Een paartje van deze aantrekkelijke kleine vogels kreeg ik rechtstreeks uit Hong Kong in 1963 en ik liet ze los in een verwarmde beplante voliëre. Ze voelden zich direkt op hun gemak en maakten geen moeilijkheden met de andere vogels en wat belangrijker was, de andere vogels lieten hen met rust.

Ze zijn geneigd om niet erg consequent te zijn in hun gewoonte. Ze fladderen rond in de dikste heesters of krabbelen in de wortels, want het zijn fervente insecteneters en zitten constant achter het kleinste insect aan dat er ook maar in de buurt is. De manier waarop zij zich op de

HET BAARDMANNETJE

grond bewegen, de aarde wegkrabbend en dan pikkend, heeft ze de naam rietfazant opgeleverd.

Kop van jong baardmannetje, waarbij een verhemeltekening duidelijk te zien is.

Het was in juni van dat jaar, dat de pop een lang uitgerekt nest maakte in de bovenste takken van een boom, in feite gebruik makend van een liguster, die langs de kant groeide, op zo'n manier dat de twee bosjes samengebracht werden. Terwijl het mannetje materiaal als mos, haar, boomworteltjes en fijn gras verzamelde, bouwde de pop het nest, het geheel afwerkend met veren. Er werden drie eieren gelegd, elke dag één, en het broeden begon toen het laatste ei was gelegd en twaalf dagen later kwamen er twee uit. De jongen waren erg klein ze hadden oranje snaveltjes. Het verhemelte was purpur en verfraaid met een aantal kleine witte vlekjes, zodat het erg leek op een framboos met overgrote zaden. Ik beschouw ze als het beste voorbeeld van te voeden „doelwitten”, die ik ooit gezien

heb. Het derde ei was onbevruucht en de volgende gegevens werden verkregen: het ei was 19 x 15 mm, groot, roomachtig wit met een roseachtige waas in de grondkleur, met donkerbruine golvende haarlijnen, vooral aan het dikkere einde, met spikkels van dezelfde kleur er door heen. Het levend voedsel voor zulke delicate jongen vroeg natuurlijk om meer dan normale hoeveelheden meelwormen, krekels en insecten, die met nachtvallen werden gevangen. Bij gebrek aan mierenëitjes haalde ik vier keer per dag in het aangrenzende bos bladaarde en plaatste twee in plaats van één insectenvallen dicht bij de kant van het nest. Een val werd 's morgens open gemaakt en de andere 's middags. Zoals bij het broeden het geval was, werden de jongen door beide ouders verzorgd, alhoewel het voeren hoofdzakelijk door de pop werd gedaan. Toen zij zes dagen oud waren gingen de oogjes open en hadden zij geelachtig-oranje veertjes met zwarte strepen. In dit stadium begonnen de ouders meelwormen toe te voegen aan het voer waar zij de jongen mee opfokten.

Na 12 dagen kregen zij veren, waarvan de kleur leek op die van de volwassen pop, met uitzondering van de kop waar donker chocolade-kleurige strepen op zaten en zij hadden een brede donker gekleurde band beneden aan het midden van de rug. Vervolgens was er een met een zwarte stip onder elk oog en langzamerhand werd duidelijk dat deze vogel een pop was. Naar mijn mening is dit merkteken het eerste duidelijke teken, dat het geslacht aangeeft, maar om op dit punt zekerheid te verkrijgen is het nodig om het bij verdere broedsels te controleren.

Toen zij 23 dagen oud waren, waren zij zelfstandig en na tien weken waren ze bevederd als een volwassen vogel.

Jammer genoeg moest ik vanwege een verhuizing verder kweken met dit paartje vroegtijdig opgeven, maar ik geloof zeker dat als ze goed gehuisvest zijn en goed voer krijgen het goed broedvogels zijn en hun rustige natuur maakt hen tot een aantrekkelijke aanwinst voor ieder voliëre.

Ussel

De

door Th. Buynaers

Nuttige wenken bij de kanariekweek III

Kracht- en opfokvoer

In het vorige artikel spraken we over de zaden. Niet alleen zij hebben onze aandacht nodig, maar ook de kracht- en opfokvoerders, kortweg genoemd „paté's”.

Deze kunt u zelf maken of via de handelaar bekomen als half of compleet fabrikaat.

Het is bekend dat een kanarievogel ongeveer 8 gram zaad en ongeveer een gram paté per dag gebruikt.

Vogels met nestjongen krijgen opfokvoer naar opname.

Zaad noch paté mag u niet meer geven dan zij verbruiken, daar u anders de kans loopt dat alleen de lekkerste zaden worden opgenomen en zij de anderen, welke voor het voedingspatroon eveneens nodig zijn, laten liggen. Door een opname van eenzijdig voedsel kan gebrek aan andere stoffen ontstaan.

De paté's welke u zelf maakt, moet u steeds zo vers mogelijk aanmaken en verstrekken. Dit niet alleen ter voorkoming van bederf maar ook om de voedingswaarde zo hoog mogelijk te houden.

Koopt u de paté's via de winkelier dan moet u rekening houden met het feit dat zij maar beperkt houdbaar zijn. Krachtvoer, vanwege de samenstelling, in de regel langer dan opfokvoer. Alleen aan zelfstandige jongen mag u krachtvoer verstrekken.

Opfokvoer is in de regel lichter verteerbaar en rijk aan vitaminen, koolhydraten, eiwitten, sporenelementen, mineralen enz.. Zijn in deze opfokvoerders te veel of te weinig verteerbare eiwitten verwerkt, dan zal dit zich onmiddellijk wreken bij de kweek. Hierdoor kunnen slecht uitgroeïende jongen ontstaan met als eindresultaat een algehele verzwakking en mogelijk zelfs doden.

U ziet dat zowel zaden als de paté's van de bovenste plank moeten zijn om met de kweek tot goede resultaten te komen.

Op iedere verpakking van paté's zou eigenlijk de datum van aanmaak vermeld moeten staan, zodat men er zich van kon overtuigen dat de vogels steeds vers voedsel krijgen; dus voedsel met een hoge voedingswaarde. Krachtvoer niet ouder dan vier weken. In de wintermaanden mag dit wel wat ouder zijn, gezien de lage temperaturen. Opfokvoerders niet ouder dan hooguit drie weken, maar verser is nog beter.

Het beste is ook dat de aangeboden paté's in een zo droog mogelijke staat worden aangeboden.

Paté's welke te vochtig zijn, gaan door te hoge temperaturen gauw oxyderen en klonteren, en in een ver gevorderd stadium ruiken zij ook niet meer fris. Niet alleen de voedingswaarde gaat dan omlaag maar door de oxydatie kan het voedsel zelfs ongeschikt worden voor de vogels. In de ergste gevallen zelfs dodelijk.

Steeds dus zo vers mogelijk verstrekken, maar niet meer dan de vogels op een halve dag gebruiken. Bedenk dat dit het hoofdvoedsel is voor opgroeiende jongen, waaruit al de stoffen gehaald moeten worden die voor een snelle ongestoorde groei nodig zijn.

De samenstelling van een opfokvoer moet een eiwit op zes koolhydraten als hoofdbestanddeel zijn. Verder is of wordt dit opfokvoer aangevuld met de nodige vitaminen, mineralen en sporenelementen. Ook voor de vertering hiervan is het nodig dat de vogels beschikken over zeer kleine kiezeltjes-(maaszand).

Zoals bekend worden er in de vogelsector hoe langer hoe meer vitaminen en chemisch verkregen eiwitten door de voeding verwerkt. Ook gebeurt dat via het drinkwater. Dit kan ik alleen maar toejuichen daar het onze vogels wel ten goede komt. Wij moeten er echter wel voor waken dat wij deze alleen maar in zeer kleine hoeveelheden moeten geven en beslist niet over doseren.

Door toediening van bedoelde preparaten in combinatie met een verder uitgebalanceerde voeding, kan men de opname zoals in de vrije natuur gebeurd evenaren, ja zelfs verbeteren.

Als de kwaliteit van het hoofdvoedsel zeer goed is, behoeft men echt niet met een fles vitaminen in de hand bij de vogels te gaan staan, daar uit dat voedsel de nodige vitaminen gehaald kunnen worden.

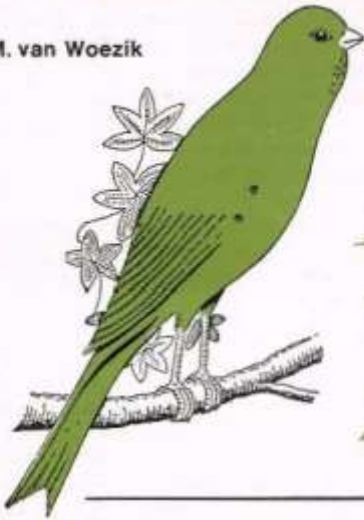
Zodra nestjongen zelfstandig zijn — na ongeveer 28 dagen — moet u deze geleidelijk doen wennen aan zaad en krachtvoer. Zodra de bekjes hard genoeg zijn, zodat zij al de zaden kunnen pellen, hebben zij per dag maar een gram paté meer nodig.

Het hard worden van de bekjes van kanarievogels kan in tijd wel iets verschillen. Het ligt vaak aan de aanleg van de vogels. Sommige jonge kanaries pellen alle zaden reeds op een leeftijd van ongeveer zes weken, terwijl nestgenoten hier acht tot tien weken voor nodig hebben. Iedere liefhebber die steeds zijn vogels observeert, kan dit waarnemen. Het is raadzaam om tijdens de eerste grote rui in het najaar, het eiwit en vitaminegehalte van de paté op te voeren, daar in die tijd er een grotere behoefte aan is.

Dit waren dan zo ongeveer de voornaamste punten voor wat betreft de voeding. Zij die zelf een zaadsamenstelling willen maken, kunnen op bladzijde 204 van „Onze Vogels”, jaargang 1968, de daarvoor nodige gegevens aantreffen en deze overnemen. Deze samenstellingen zijn tot en met uitgeprobeerd en met zeer goede resultaten.

Tot de volgende keer.

M. van Woezik

Het kweken van Harzer zangkanaries

STAMKWEK.

Als ik hieronder een systeem beschrijf om tot de kweek van goede stamvogels te komen, dan wil dat niet zeggen, dat alleen dit systeem bruikbaar is voor dat doel.

Elk ander systeem van lijnenteelt kan goed zijn, als het voldoet aan de voorwaarde, dat wij aan de teeltvogels kunnen zien in hoeverre hij verwant is aan de vogel die wij met hem paren. Ik heb slechts getracht een methode te geven waarmee iedereen op eenvoudige wijze kan bepalen hoe de verhouding in bloedverwantschap van de stamvogels onderling is, benevens hoe men tewerk moet gaan om met een klein aantal begin vogels een stam te kunnen formeren. De mannen in dit schema zijn gemerkt met + de poppen zijn niet van een teken voorzien.

Wij starten dan met 1 man en 2 poppen, die wij van een goede kweker hebben aangeschaft. In het schema beschrijf ik slechts 4 jongen van ieder kweekpaar. Indien er meer jongen zijn krijgen deze dezelfde formule als de eerste 4. Hoe meer jongen men fokt, des te gemakkelijker zal het zijn om uit de jongen de meest geschikte kweekvogels te kiezen. De man geven we de letter A en de poppen B en C. en de denkbeeldige ringnummers 1 - 2 en 3.

1 ste Jaar 1969
man 1 A 1968 × pop 2 B 1968
jongen 1969
man 1 A 1968 × pop 3 C 1968
jongen 1969

De jongen uit paring 1 zijn broer en zus. De jongen uit paring 2 zijn eveneens broer en zus, on-
446

derling zijn zij neven en nichten. Zij hebben allen een gelijk deel van de eigenschappen van vader en moeder en derhalve een evengroot deel van het vierkant.

Om de erfeigenschappen een andere vorm te geven gaan we nu terug paren, vader aan dochter en zoon aan moeder.

2 de Jaar 1970
man 1 A 1968 × pop 2 A/B 1969
jongen 1970
man 1 A 1968 × pop A/C 1969
jongen 1970
man 3 A/B 1969 × pop 2 B 1968
jongen 1970
man 5 A/C 1969 × pop 3 C 1968
jongen 1970

Uit deze paringen hebben we 4 lijnen gevormd, die we volgend jaar onderling kunnen paren. De jongen uit paring 1 en 2 hebben overwegend de erfeigenschappen stamvader 1 A 1968. De jongen uit paring 3 en 4 hebben overwegend de eigenschappen van de stammoeders 2 B en 3 C 1968.

Uit deze paring zal blijken welke van de stamouders de beste zangeigenschappen hebben overgeërfd aan de jongen.

3 de Jaar 1971
man 2/1970 × pop 15/1970
jongen 1971
man 5/1970 × pop 11/1970
jongen 1971
man 7/1970 × pop 14/1970
jongen 1971
man 13/1970 × pop 6/1970
jongen 1971

Ussel

De /

4de Jaar 1972

man 10/1970 × pop 8/1971
jongen 1972
man 10/1971 × pop 11/1971
jongen 1972
man 13/1970 × pop 6/1970
jongen 1972
man 13/1970 × pop 11/1971
jongen 1972

In 1972 hebben we wederom 4 lijnen gevormd, die we weer onderling kunnen paren. Ik heb mij bepaald tot deze 4 lijnen maar het zou mogelijk zijn nog meer lijnen uit deze combinatie te formeren. Welke zangeigenschappen een dominante of een recessieve werking hebben is mij nog nooit goed kunnen blijken, wel staat het vast dat de invloed van de wildvogel, zij het latent toch nog steeds in onze zangers aanwezig is; hetgeen blijkt uit de hoge en spitse toonstukken, die sommige van onze zangers zo gaarne brengen. Bij alle cultuurproducten derhalve ook bij onze kanaries, is steeds de neiging aanwezig, om naar de wilsvorm terug te keren. Alleen door goede selectie en goede kweekmethode kunnen we deze neiging onderdrukken.

Bij de zangselectie letten we vooral op diepte en klankvolheid, in hoofdtoeren, holrol en knor, omdat deze toeren de basis leggen voor eveneens diepe bijtoeren.

Oude mannen die goed hebben vererfd en ook na de rui goed blijven, gebruiken we zo veel mogelijk voor de verdere teelt. Aan de hand van dit schema kunnen we, beginnende met 1 man en twee poppen vele jaren in stamverband fokken, zonder dat nadelige gevolgen van inteelt merkbaar zijn. Kunnen we beginnen met 2 mannen en 4 poppen dan kan met toepassing van hetzelfde systeem, veel gemakkelijker worden gewerkt, omdat men al direct over meer lijnen kan beschikken.

Het is natuurlijk niet zo, dat de erfeigenschappen van de ouders precies om de helft in de jongen worden verdeeld, dat er genetisch op dit schema dan ook een en ander zou kunnen worden aangemerkt, maar terwille van de eenvoud en met het oogmerk om iedere kweker, ook al heeft hij geen lust om zich in de moeilijke theorie van de erfelijkheidsleer te verdiepen in staat te stellen, op eenvoudige wijze een zangstam te vormen van goede kwaliteit.

Nadrukkelijk wil ik er nog op wijzen dat kennis van het lied en derhalve kennis van de theorie van de zang, een voorwaarde is die beslissend is voor het slagen van de opzet.

Bij de gegeven methode moet de kweker in staat zijn, om de beste vogels te selecteren, zowel op zang als op de overige hoedanigheden die een gezonde nateelt garanderen.

In mijn vorige artikelen in ons maandblad heb ik getracht de harzerkwekers vertrouwd te maken met de theorie van de zang en ik hoop dat zij de

moeite zullen nemen om deze theorie grondig te leren. Voor de kwekers van waterslagers, die hetzelfde kweekstelsel kunnen hanteren, heb ik de nodige gegevens verwerkt in mijn boekje „Waterslagers, houden, kweken, keuren“ dat behalve het aparte lied, alle gegevens bevat die zowel de waterslagerkweker als de harzerkweker nodig heeft om kwaliteitsvogels te kunnen kweken.

Het is de grote kenner en zangkweker Tretter geweest, die in zijn publikaties de lijnenteelt als de meest bruikbare methode voor stamteelt heeft aanbevolen.

Alleen door een zekere verwantschap van de vogels in de stam onderling kan volgens Tretter worden bereikt, dat de stam homogeen zou zijn in zang hetgeen weer een eerste vereiste is voor een vlotte en zuivere ontplooiing van de toeren, aangezien elke zangafwijking storend werkt op de stam als geheel.

Om zolang mogelijk zonder vreemde zanginvloed (vreemde erfactoren) te kunnen doortelen, paarde Tretter steeds die vogels, die binnen de stam in bloedverwantschap het verst uit elkaar lagen, teneinde inteeltschade te vermijden.

Tretter nam als stamouders 4 mannen en 4 poppen, waardoor hij dus kon beginnen met 4 bloedverwante lijnen, hetgeen voor de verdere teelt een groot gemak betekende.

Aangezien het echter niet iedereen gegeven is om 4 paren vogels tegelijk aan te schaffen, heb ik gemeend te moeten trachten een systeem te geven waarmede men met aanschaf van 1 man en 2 poppen een stam kan formeren.

Wij moeten er steeds van uitgaan, dat wij nooit vogels paren die (zie tekeningen) eenzelfde letter in het grootste vak van het vierkant hebben.

Op deze wijze zullen de schadelijke gevolgen van inteelt tot een minimum worden beperkt en zullen, bij een goede selectie steeds betere vogels worden verkregen.

De groten onder de zangkwekers, die veel hebben bijgedragen tot verdeling van het lied, waren door alle tijden heen de kwekers die lijnenteelt toepasten.

Dit begon reeds bij de pionier Wilhelm Trutte uit Andreasberg en vervolgens de grootheden als Erntgers, Valkman, Bleijer, Seifert e.a. alle Duitsers, maar ook bekende Nederlandse kwekers als Buis, Heiligers, Assies, Hendriks en Kuulter, wisten door gebruikmaking van een lijnensysteem stammen te kweken die in kwaliteit ver uitstaken boven de vogels, die wij met al onze genetische kennis der laatste jaren op de wedstrijd brachten.

Dit systeem mag dan oud zijn, en in de ogen van vele biologen verouderd, voor de zangkweker heeft m.i. geen ander systeem tot betere resultaten geleid.

De Virginische boomkwartel

A. Rutgers

Er is geen vogel in de U.S.A. waarop met meer ijver jacht gemaakt wordt dan deze boomkwartel, die zo'n graag geziene gast in onze volièrés is. Oorspronkelijk lag hun woongebied in Zuid-Dakota, Zuid-Minnesota, Zuid-Ontario en Zuid-west Maine tot Oost-Colorado, Noord-en Oost Texas en Noord-Florida, maar als jachtvogels zijn ook in tal van westelijke staten uitgezet en o.m. op Jamaica, Cuba en Haiti ingevoerd. Overal hebben ze zich vermeerderd, maar daar voor de verbreiding veelal vogels uit de zuidelijke streken werden gebruikt zijn de stammen toch verzwakt en kunnen ze strenge winters nauwelijks meer doorstaan. Ze zoeken dan de boerenbedrijven en farms op in het vertrouwen daar wel iets van hun gading te vinden en thans worden op grote schaal hulpacties ondernomen door padvindders, jagers en boeren om ze door de winters heen te voederen. Daarvoor worden vaak schuilplaatsen ingericht, gemaakt van struiken of hooischelven, die zo geplaatst worden, dat de vogels naar twee kanten kunnen wegvlugten als dit nodig mocht zijn. Behalve diverse graanvoerders, worden ook mineralen en grit op de geheel onbegroeid gehouden grond gestrooid. Op deze wijze worden jaarlijks duizenden kwartels in leven gehouden. Vooral als er veel sneeuw ligt gaan ze op zoek naar dergelijke plaatsen, warr ze zich toch goed onder de struiken kunnen verbergen. Dergelijke hulpacties behoeven alleen in de noordelijke staten in het leven te worden geroepen, want de vogels weten zich zelf verder goed te redden. Het is zelfs bekend dat ze bij ernstige kou zich soms met een hele troep in de zachte sneeuw ingraven of zich tijdens een zware sneeuwstorm, dicht tegen elkaar aangedrukt, geheel met sneeuw laten bedekken. Ze zijn dan tegen kou en wind beschermd. Maar het komt ook wel eens voor dat de sneeuw in regen overgaat en dat het daarop hard gaat vriezen en dan lopen ze gevaar van honger om te komen voor ze kunnen ontsnappen. In het boek van A.C.Bent: Life Histories of North American Gallinaceous Birds wordt beschreven hoe een farmer op zoek ging naar een koppel Boomkwartels, die 10 dagen na een zware sneeuwstorm wegbleven van de regelmatig bezochte voederplaats. Hij zocht de plaats op, waar de vogels gewoonlijk liepen en verwijder-

de de ijskorst die zich over de sneeuw heen gevormd had. De volgende dag verschenen alle vogels weer op de voederplaats en bij controle bleek hem dat ze langs de plaats, die hij had opgehakt hun uitweg uit de natuurlijke gevangenis hadden gevonden.

Behalve het klimaat zijn er ook nog andere gevaren die het leven in het wild van deze boomkwartels kunnen bedreigen. De ergste vijanden zijn verwilderde katten; dag en nacht vervolgen deze zowel de jonge als oude vogels. In een enkel geval heeft men kunnen nagaan dat een verwilderde kat meer dan 200 boomkwartels had gedood. Alle jagers hebben dan ook de opdracht verwilderde katten rücksichtloos dood te schieten. Ook maken loslopende honden er nog een groot aantal dood en in de broedtijd mogen die dan ook niet los rondlopen.

Op Jamaica zijn alle uitgezette Boomkwartels uitgemoord door de Mongoose. Hoewel wezels, vossen en marters ook nog wel slachtoffers maken, schijnen die in het algemeen toch de voorkeur aan konijnen te geven, maar ratten, skunks en opossums richten ware verwoestingen aan onder de eieren.

Van de vogels is de Kraai voor hen het gevaarlijkst. Ze vergrijpen zich niet alleen aan de eieren, -het zijn ware meesters in het opsporen van nesten-, maar doden 's winters zelfs wel oude vogels. Jagers hebben dan ook het consigne gekregen zoveel mogelijk kraaien te schieten. Haviken en Slechtvalken komen tenslotte ten slotte ook nog als vijanden in aanmerking, maar voeden zich toch met allerlei knaagdieren. In mindere mate leveren allerlei uilen nog gevaren op. Dank zij al die dreigingen van uit de lucht, hebben de Boomkwartels geleerd zich onder het veilige struikgewas te verbergen.

Ook moeten slangen nog als vijanden aange merkt worden, want men heeft een grote ratelslang in Texas gevonden, die voor zijn maaltijd 5 volwassen Boomkwartels had verorberd.

Een onderzoek naar de broedresultaten in een uitgestrekt gebied, waar 602 legfels werden gecontroleerd, bracht aan het licht dat slechts 36% goed was verlopen en dat dus 64% te gronde was gegaan. Bij dit onderzoek kwamen allerlei onbekende oorzaken aan het licht, w.o. rode mieren. Het bleek n.l. dat rode mieren precies op het moment het ei indringen, als het kuiken de schaal kapot heeft gestoten. Op die manier worden de kuikens dus levend opgegeten. Van 278 gecontroleerde nesten waren er liefst 34 die door rode mieren geheel waren uitgerooid!

Buiten beschouwing bleven natuurlijk de eenmaal uitgevlogen jongen. Het is duidelijk dat deze kuikens ook nog aan talloze gevaren blootstaan. Behalve de hiervoor reeds genoemde natuurlijke vijanden moeten nu nog genoemd worden Kalkoenen, Parelhoenders, Fazanten en Gaaien.

Vogels, die aan veel gevaren blootstaan hebben

maar een feilloos middel om zich toch in stand te houden en dat is hun voortplanting. Boomkwartels leggen gewoonlijk 14-20 eieren en broeden meestal 2x per jaar, in de zuidelijke staten zelfs wel 3x. Natuurlijk zijn er ook legsels van 7 en ook 30 en meer eieren gevonden, maar dat kan niet als normaal beschouwd worden. In het eerste geval was de hen vermoedelijk gedood, in het laatste geval hadden meer hennen in een en hetzelfde nest gelegd.

De eenvoudige nesten zijn bijzonder goed verborgen en worden praktisch alleen bij toeval ontdekt. De hen zit zo vast dat men bijna op haar trapt. Rondom het nest bevinden zich meestal allerlei klimplanten, hoge bossen gras, laag hangend struikgewas, maar soms ligt het in korenvelden of weilanden en dan loopt het gevaar door de maaiers vernietigd te worden. Meestal bestaat het nest uit een simpel kuiltje, bekleed met gras of bladeren.

De rondom groeiende grashalmen, worden tot een koepel verweven, zodat er slechts een kleine opening naar het nest overblijft. De broedende vogel zit met zijn kop naar de opening gericht. De vogels wisselen elkaar bij het broeden af. De broedtijd bedraagt 23 à 24 dagen. De uitgekomen jongen verlaten spoedig het nest en worden door de ouden zeer zorgvuldig geleid. Vermoedelijk draagt de hen de verzorging der jongen, als die 3 weken oud zijn geheel aan de haan over. Als de hen tijdens de broedtijd verongelukt, neemt de haan de taak geheel over en leidt later de jongen alleen.

Als men op een familie stuit gedragen de oude vogels zich terstond alsof ze vleugellam zijn, nadat ze door hun roep de jongen gewaarschuwd hebben, die naar alle kanten uiteen stuiven. Als ze eenmaal in veiligheid zijn, vliegen de ouden plotseling ook weg en verzamelen met hun lokroep de jongen weer. Als de jongen een week oud zijn kunnen ze reeds goed vliegen.

De vogels hebben een vaste slaappleaats, die ze 's morgens vroeg pas verlaten nadat de opkomende zon de ergste dauw heeft verdampt. Ze zoeken graag stobbenvelden af naar achtergebleven graankorrels, doen zich tegoed aan allerlei bessen en vruchten, maar versmaden ook insecten niet, bij voorkeur kevers en sprinkhanen. De hele winter door leven ze uitsluitend van plantaardig voedsel, in de broedtijd en de gehele zomer vormen insecten echter de hoofdschootel. Daarbij zijn ze bijzonder nuttig gebleken, want het zijn hoofdzakelijk de schadelijke insecten, zoals de aardappelkever, de komkommerkevers, de katoenwormen en tabakwormen, de meikever en de roodpotige sprinkhanen, waarop ze verzet zijn.

Boomkwartels horen tot het geslacht *Colinus* en de soort *virginianus*, waarvan er liefst 17 ondersoorten zijn.

De hier afgebeelde is *Colinus virginianus virginianus*, of te wel de Rode Virginische Boom-

Foto: P. Ramackers

kwartel, die in het Engels naar zijn typische roep „Bob-white” is genoemd.

Een koppel Boomkwartels lost zich pas ver in het voorjaar op. Dan beginnen de hanen in hun prachtkleed te komen en een partner te zoeken. Ze paraderen met opgezette borst op een paal, boomstronk of hek en laten hun roep luid en helder klinken. Na geruime tijd wordt de roep door een zachte roep van een hen beantwoord. Met opgezette kuif vliegt hij op haar af en draait al pronkend om haar heen. Als ze wegvliegt zet hij de achtervolging prompt in. Zodra de vogels in het gebied van een rivaal komen, vliegen de hanen elkaar woedend aan. Ze bijten met hun korte snavels, slaan met de vleugels en krabben met hun poten. De overwinnaar wordt door het bescheiden hennetje graag als echtgenoot aanvaard.

Wanneer we bij de verzorging van een paartje Virginische Boomkwartels uitgaan van de hierboven weergegeven levensgewoonten, zorgen we voor een dicht beplante volière en voor een uitgebreid zaadmenu, veel groenvoer en in de broedtijd meelwormen, miereneitjes, allerlei andere levende insecten en zo nu en dan bessen. Broedresultaten zijn herhaaldelijk behaald, zowel in de volière als via de broedmachine.

Men heeft kruisingen tot stand gebracht met de Californische Kuifkwartel, *Lophortyx californicus* en de Schubbenkwartel, *Callipepla squamata*.

GRASPARKIETEN

In het vorige nummer heb ik gesproken over de huisvesting, verzorging en het kweken van grasparkieten, ditmaal wil ik het met u hebben over de verzorging van jonge vogels. Jonge grasparkieten moeten van hun ouders gescheiden worden zodra ze zelfstandig eten, dat is gewoonlijk ongeveer een week nadat het laatste jong het nest heeft verlaten. Ze moeten dan eerst in een kooi worden ondergebracht die ongeveer hetzelfde is als de broedkooi. Dat is nodig omdat de vogels er aan moeten wennen geheel zelfstandig te eten, zonder de hulp van hun ouders. De kweker heeft dan meteen de gelegenheid om de jonge vogels goed in de gaten te houden.

De jonge vogels krijgen van mij het normale zaadmengsel voor grasparkieten, grit, trosgierst en groenvoer. In een dergelijke kooi plaats ik alleen vogels uit één nest, zodat er geen strubbelingen kunnen komen met iets oudere vogels. Een ander voordeel is dat de jongen hier beter tot rust komen, hetgeen belangrijk is voor de jonge vogels die later in het jaar naar tentoonstellingen worden gestuurd.

Nadat de jongen een week of drie in de kooien hebben doorgebracht kunnen ze het best naar vluchten of volières worden overgebracht, waar ze volop ruimte hebben en zich goed kunnen uitsvliegen, waardoor ze zich goed kunnen ontwikkelen. Dan komt de tijd dat ik probeer de geslachten te onderscheiden, zodat de mannen en poppen in gescheiden appartementen kunnen worden ondergebracht. Mijn ervaring is dat het gescheiden houden van mannen en poppen van groot belang is. Het licht voor de hand dat er bij het seksen vergissingen gemaakt kunnen worden bij zo'n jonge vogels, maar deze kunnen gemakkelijk hersteld worden, zodra ze zijn vastgesteld.

Als de jongen 10 tot 12 weken oud zijn beginnen ze aan hun eerste ruiperiode en ik geloof dat dit een kritieke tijd is in hun jonge leventjes. Het is belangrijk dat kwekers jonge grasparkieten die in de rui zijn goed in het oog houden en iedere vogel die niet in orde schijnt moet direct apart in een kooi worden gezet. Gebeurt dat niet dan kan zo'n vogel veel te lijden hebben van

sterkere mede bewoners. Meestal is de vogel na een paar dagen geheel hersteld en kan weer in zijn oude omgeving worden terug geplaatst.

De jonge vogels krijgen een goed zaadmengsel voor grasparkieten en regelmatig verse onkruidzaden. Hoewel ze niet alle onkruidzaden zullen eten, vinden ze toch wel iets van hun gading, als we maar een verscheidenheid van zaden voorzetten. Ofschoon grit, sepia en mineralen altijd belangrijk voor de vogels zijn, is het zonder meer een noodzaak en eerste levensbehoefte tijdens de rui. Verder geef ik mijn vogels fijn gemalen, gedroogde cicrschalen, ruw kalk, hard zand en stukken puin. Verder zijn flinke hoeveelheden groenvoer, in een zo groot mogelijke verscheidenheid, belangrijk voor de ontwikkeling van de jonge grasparkieten. Groenvoer waaraan grasparkieten — zowel oude als jonge — de voorkeur geven zijn graszaden, muur en spinazie, zowel bladen als de stengels. Ander groenvoer dat gebruikt kan worden is: herderstasje, weegbree, jonge bladeren van de paardebloem, melkdistel, sla, de binnenste bladeren van kool, wortelen en zoete appels.

Als groenvoer moeilijk te krijgen is kan dit goed vervangen worden door gekiemde zaden. Witzaad, miliet, tarwe, haver of gerst kan men laten kiemen, dit kan eenvoudig gedaan worden door de zaden gedurende 24 uur in een platte schaal onder koud water te zetten, dan wordt het water er af gegoten en de schotel wordt op een warme plaats gezet tot de zaden beginnen te ontkiemen. Ik wil nog vermelden dat gekiemde zaden ook bijzonder goed voedsel zijn voor kweekvogels met jongen in het nest.

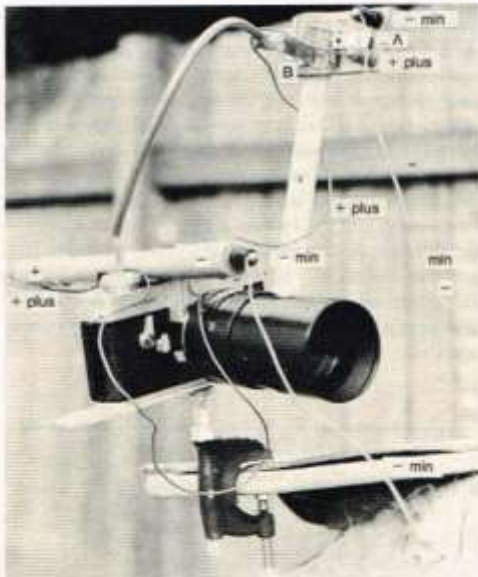
Ik weet dat de meningen over het gebruik van groenvoer bij grasparkieten uiteenlopen, maar ik ben er van overtuigd dat het een essentieel onderdeel is bij de voeding van grasparkieten en dat het zonder meer nodig is om de vogels in een goede conditie te houden.

Vogel fotografeer u zelf

Vogels fotograferen is zonder enige tegenspraak een boeiende en gezonde buitensport. Hier denken wij aan het kiekeken van vrije vogels; aan het jagen met de camera op rappe wiekelaars te water in het veld of in de lucht. Zelfs bij het gebruik van een prima telelens ondervindt de sportman: Al ziet de tele ver en snel, een rappe wiek ontkomt hem wel.

Teleurstellingen (veel en bitter) houden er de spanning in. Verrassende resultaten kan men verkrijgen, bij toepassing van de „doe het zelf” methode. Een manier waarbij de te fotograferen vogel of ander dier, de ontspanner zelf bediend. Ieder handige knutselaar is wel in staat de sluiters van zijn fototoestel op te nemen in een op te wekken elektrische zwakstroom. Hier volgt één methode: natuurlijk zijn er tientallen variaties mogelijk.

Aan een beugel die tevens dienstdoet als statief, is een muizeval bevestigd. Aan de onderkant van het plankje, onder het A plaatje is een electromagneetje gemaakt. Verder zijn aangebracht een „min” en een „plus” knop, die dienstdoen tot bevestiging van de benodigde contactdraden. In de koker (ter verduidelijking boven het toestel gelegd) bevinden zich vier droogbatterijtjes elk van 1 ½ volt. Totaal dus 6 volt. De contactdraden bevestigd men aan een brokje voedsel, zo, dat bij het opnemen ervan de vogel (het dier) gedwongen contact maakt.

J. A. Verwey

Hierdoor valt plaatje A omlaag de beugel B komt vrij, drukt de ontspanningsdraad in; de opname heeft plaats.

Hier is het een Indian Myna (*Acridotheres tristis*) die door het opnemen van een brokje kaas, een zelfportret maakt. Myna's zijn in Australië vrij algemeen. Zij dragen een chocolade kleurig jasje met een witte vleugelzoom, die zich spreidt tot een

Foto's: J. A. Verwey

blanke spiegel zodra de vogel opvliegt. Bij het oog draagt hij een sprekende gele vlek. Ook de snavel en de stappertjes zijn geel; terwijl de staart een dito zoom heeft. Een coloriet dat er zijn mag. Als u daarbij bedenkt dat de vogel een kopje groter is dan de bekende cosmopoliet de Spreeuw, bovendien over een nog uitgebreider „instrumentale” keel beschikt dan zou een Myna geen gek figuur slaan in een buiten volière. Of deze mooie vogels in de handel zijn weet ik niet. Zij nestelen in boomholten of dicht struikgewas. De broedtijd in N.S.W. valt ongeveer in augustus - december, doch ook buiten die tijd, zijn er wel nesten gevonden. Wie meer wil weten over de „doe het zelfmethode” wil ik gaarne van dienst zijn. Wellicht zijn er ook boekjes in de handel die enkele manieren behandelen, waarop men een ontspanner in zwakstroom kan opnemen.

MELBA

Ussel

„Die daar, met die rode kop, dat is 'n mooie.“ „Ja, dat is de bonte astrilde“ zei ik dan, waarop vaak met „maar hij is toch mooi“ werd gereageerd. De naam doet inderdaad wat „bont“ aan; reden waarom ik ben afgeweken van de regel en het bij melba astrilde houd. Trouwens wanneer we de literatuur naslaan, dan treffen we bij de een de benaming Bonte astrilde en bij de ander Melba astrilde. What is a name.

De vogels komen voor in de steppen van Afrika ten zuiden van de sahara. Man en pop zijn goed te onderscheiden hetgeen de kleuropname u duidelijk laat zien. Het popje mist het rood aan de kop.

Reeds gedurende bijna 100 jaar worden deze vogels al in Europa geïmporteerd. Nagenoeg ieder jaar zijn ze, zij het dan in beperkte mate, wel in de handel verkrijgbaar.

De acclimatisatie baart wel wat zorgen. Zij hebben dan veel warmte nodig. Het beste kan men ze gedurende die tijd in een ruime kooi plaatsen in een constant verwarmd vertrek waar tevens wat zonlicht kan komen. Als basisvoedsel geven we een gemengd zaad voor tropische vogels, dat uiteraard, van goede kwaliteit dient te zijn. Daarbij onkruidzaden met vooral graszaden en trosgierst. Onontbeerlijk is dierlijk voer. Op zijn minst toch wel geknipte meelwormen maar daarbij maden en mierenreieren is nog beter. U zegt „universeel“? Was het maar waar. Zij zijn daar beslist geen liefhebbers van en maar zelden dat ik ze daarvan zie eten. Ondanks dat blijven we het wel geven, want verbeeld je dat ze het gaan lusten. Het groot brengen der jongen zou dan heel wat minder problemen hebben.

In de zomermaanden kunnen we ze met een gerust hart in de volière laten. Het blijken dan bijzonder rustige vogels te zijn die goed met hun

452

„medelandgenoten“ kunnen opschieten. Bij mij heeft een koppel roodkop papegaa-amandinen het echter wel eens zwaar te verduren. Zij worden vaak achterna gezeten, zonder dat het overigens tot vechten komt. Dit kan ook aan de taktiek van de roodkoppen liggen want zij gaan wel op de vlucht zonder tot een afweerhouding of tegenaanval te komen.

Kort nadat ze in de volière waren gelaten, kon men de man al dikwijls zijn ega het hof zien maken, hetgeen gepaard ging met een grashalmpje in de bek. Na enige vruchteloze pogingen op verschillende plaatsen, werd dan uiteindelijk in een vlierstruik een vrij omvangrijk bolvormig nest gebouwd. Als bouw materiaal gebruikten zij in hoofdzaak grashalmen, terwijl voor het interieur hennep en veertjes werden gebruikt.

Toen hun woning bijna was voltooid trof ik daarin het eerste wit gekleurde eitje. In totaal kwamen er drie eitjes die beurtelings door man en pop werden bebroed. Na ongeveer 13 dagen komen de eitjes uit en kan men in het nestje vrij licht gekleurde jongen aantreffen die matig zijn voorzien van een grijsachtig dons.

Wanneer de jongen hun bekjes openen — sperren — dan ziet men in het gehemelte twee symmetrisch gelegen „lichtgevende“ stipjes; bakens voor de ouders om het voer op de juiste plaats te brengen. De bekjes zijn dan omrand met een witachtig zoompje.

ASTRILDE

G. E. van Berkel

Het groot brengen der jongen is een probleem. De ouders doen dat met nagenoeg uitsluitend levend voer. Men ziet in de tijd dat zij jongen hebben, hen dan ook regelmatig zoeken naar insecten. Zij verblijven het liefst op de grond waar zij tussen opgroeiend onkruid en struiken, zoeken naar buit.

Een uiterst kritieke periode voor de jongen is de eerste tien dagen van hun prille bestaan; volkomen afhankelijk van de hoeveelheid insecten die hun toch wel actieve en zorgzame ouders weten te vergaren. Het is ook in deze periode dat veel kwekershoop ijdel blijkt de zijn. Ook de mijne ging de lucht in, na zeven dagen. Toch nog niet getreurd want inmiddels is het eerste jong van de tweede ronde geboren. De tweede ronde die inmiddels zijn beslag vindt in een gesloten nestkastje in het nachtverblijf. Zij zijn dus een wat

minder natuurlijke weg ingeslagen. Veel werk hebben zij van dit tweede nestje niet gemaakt. Wat slordig ingebrachte grashalmen met aan de binnenkant wat hennep en veertjes. Ja, nu maar afwachten wat het wordt.

Ik geloof dat het bij het houden maar vooral kweken van tropische vogels juist deze spanning is welke het zo aantrekkelijk maakt. Lukt het of lukt het niet. Je kunt er zelf vaak aan doen wat je wilt, je kunt bij wijze van spreken emmers insecten of weet ik wat verzamelen; het moet maar willen. Van mij mag het zo. Wat de melba betreft, ik vind ze ondanks alles toch mooi.

ONKRUIDZADEN

DISTEL (*Sonchus spec.*). Cliché uit „Vogelfutterpflanzen“ (Gefiederte Welt).

Ditmaal laten wij een afbeelding zien van een van de vele distelsoorten, welke prima zaad opleveren voor onze vogels. Deze *Sonchus spec.* behoort tot de composieten, waartoe o.a. ook de korenbloemen behoren. Van juni tot november kan men dit onkruid vinden, vaak zelfs in grote hoeveelheden, op akkers, stortplaatsen en in verwilderde tuinen. Eind juni zijn de eerste zaden rijp, eerst zijn ze geel, maar later worden ze bruin. Het best kan de zaadknoppen, welke uitgebloeid zijn, afplukken en zo in de voliëre leggen, de vogels zullen urenlang bezig zijn met het zaad eruit te pikken. Daar deze planten steeds weer nieuwe bloemen geven, leveren ze dan ook meerdere keren per jaar zaad.

Er zijn meerde *Sonchus*-soorten, waarvan de zaden door een groot aantal vogels, ook zaadetende tropen en sommige parkietsoorten, bijzonder graag worden gegeten.

Engelse postuurkanaries

Inmiddels is de kweektijd voor dit jaar weer voorbij. Het is te hopen dat er een groot aantal postuurkanaries is gekweekt. Voor die liefhebbers die niet zo veel geluk hebben gehad, komt er altijd nog wel weer een volgend jaar, dat mogelijk dan meer geluk geeft. Zoals ik uit diverse bronnen in Nederland en Engeland heb gehoord, schijnt het dit jaar niet bijzonder goed te zijn geweest. Veel mensen geven het weer de schuld, maar voor mij was het weer precies hetzelfde als voor de andere liefheb-

zigen door te voeren, zonder daar veel aandacht aan te schenken. Deze wijzigingen dan, hoe gering ze ook mogen zijn, kunnen veel uitmaken. Een kleine verandering in bijvoorbeeld de zaadsamenstelling, kan toch wel heel andere gevolgen hebben. Het is vaak dat na enkele goede kweekjaren te hebben gehad met de gedachten wordt gespeeld van „ik kan ze alles geven, ze doen het toch wel.“ Ik ben bang dat deze stelling niet helemaal opgaat. Het is daarom aan te raden alles wat in een

door P. J. Sanders

ber die bij mij in de buurt woont. Hun kweekresultaten waren slecht; die van mij goed. Een vriend van mij, die vorig jaar 89 glosters en 12 borders heeft gekweekt, heeft dit jaar met 13 vogels moeten passen. Ik kan zo nog wel een dozijn van die ongelukstreffers noemen, maar er is echter ook een meer heldere kant. Er zijn namelijk verschillende vogel-liefhebbers waar het dit jaar bijzonder goed is gegaan. Nu weet ik niet zeker waarom, maar vermoedelijk ligt dit aan het voeren. Niet alleen aan het voeren van de jongen, maar ook aan het voeren van de kweekparen. Het zogenaamd in conditie brengen.

We hebben waarschijnlijk allemaal wel eens het verhaaltje gehoord: „Vorig jaar kweekte ik heel veel jongen en dit jaar heel weinig, terwijl ik toch precies hetzelfde te werk ben gegaan; ook wat betreft de voeding.“ Het heeft wel wat tijd inbeslaggenomen om uit te vinden of deze antwoorden juist waren. Meestal was dit niet het geval. Het is bijzonder gemakkelijk om gedurende een jaar enkele wij-

bepaald jaar wordt gedaan, ook de kleinste verandering, wordt aangetekend in het stamboek. Men kan later dan gaan vergelijken en mogelijk vast stellen wat er verkeerd kan zijn gedaan. Als u eenmaal goede kweekresultaten heeft, moet u echt niets gaan wijzigen, want meestal loopt het dan heel anders uit.

Het is tegenwoordig gemakkelijk een goed opfokvoer te kopen. Men behoeft dat alleen maar met wat water rul te maken en kan dan aan de vogels worden voorgeschoteld. Zelf heb ik tot dit jaar nooit dergelijk voer geprobeerd. Op onze laatste bondstentoonstelling in Rotterdam, werd mij door een van de firma's die regelmatig in „Onze Vogels“ adverteren, opfokvoer aangeboden en werd mij verzocht dit eens met twee paar postuurkanaries te proberen. Dit heb ik gedaan en met goed resultaat. Een paar borders bracht vijf en een paar glosters bracht 6 jongen daarmee zonder mankeren groot. Dit opfokvoer is uitermate geschikt voor hen die wat te weinig tijd hebben om zelf een opfok-

voer klaar te maken. Daarnaast is het bedoelde opfokvoer ook minder aan bederf onderhevig. Overigens is het met alleen maar opfokvoer niet gemakkelijk om kanaries groot te doen brengen. Belangrijk is ook het groenvoer zoals sla of andijvie en beter nog de halfrijpe zaadjes van hoefblad, paardebloem, mierkruid, herderstasje en dergelijke. Ook geweekte zaden zijn goed, maar naar mijn mening mogen deze niet eerder worden gevoerd dan dat de jongen ongeveer een week oud zijn. Ik heb daar in ieder geval bijzonder slechte ervaringen mee. Mierkruid is zonder twijfel het beste ondanks dat ook daaraan een nadeel is verbonden. Wanneer we namelijk een week zon hebben, droogt het zaad op en verdwijnt spoorloos. Als zoiets gebeurt wanneer de jongen nog in het nest zijn, kan dat schadelijke gevolgen hebben, daar de ouders dan meestal niets anders willen voeren. Voor hen die in de stad wonen is het vaak niet gemakkelijk om dergelijk kruid te vinden. Toch, met enige moeite, zal het vaak wel lukken. Zelf woon ik ook in een stadje, Londen, en zelfs daar is wel iets te vinden.

Nu is de tijd om eens rond te zien en alvast een selectie toe te passen voor de komende tentoonstellingen. Wanneer de jonge postuurkanaries 8 tot 10 weken oud zijn, begint de rui. Wanneer ze dan allen in een kooi zitten, bestaat de kans dat ze bij elkaar veren gaan plukken. Het verlies van een enkele veer is wel niet zo erg, maar beter is het toch om dit te voorkomen, speciaal voor de tentoonstellingsvogels. Mijn kanaries, althans die welke er nu al uitzien hoge punten te behalen, zet ik dan ook al direct apart; hooguit twee in een kooi.

Bij Lizardkanaries zijn de gevolgen van veren plukken erger, omdat bij hen de nieuwe staart en vleugelpennen veel lichter zijn. Dat kost op een tentoonstelling uiteraard punten.

Het trainen van postuurkanaries begint als ze ongeveer vier weken oud zijn en dat gaat dan door tot de rui. Gedurende de rui worden ze met rust gelaten en we gaan daarmee niet door tot de rui voor ongeveer 90 procent achter de rug is. Wanneer we dat niet zouden doen, bestaat de kans dat de vogels in de rui blijven en ook dat maakt hen niet geschikt voor een tentoonstelling. De rui, welke overigens volkomen natuurlijk is en niets met ziekte te maken heeft, vergt wel iets van de vogels. Zij zijn dan wat zwakker en ook vaak nerveuser. Rust is dan ook in die periode heel belangrijk.

Het gebeurt ook vaak dat we tijdens de rui vogels verliezen. Vaak waren deze vogels dan al wat langer ziek en gezien het feit dat zij tijdens de rui wat minder weerstand hebben, kan het juist wat te veel zijn. We behoeven daar echter niet lang over te treuren, ondanks dat we niet graag dode vogels hebben. Het is de natuur die de zwakke van de sterke scheidt. Mochten er toch wat zwakke vogels door heen komen en toch weer zover komen dat zij jongen voort brengen, dan geven zij vaak die zwakte over zodat de kwaliteit steeds achteruit gaat. Dit komt noch de vogels noch de liefhebber ten goede.

R Baggs (3)

GLOSTER KANARIES

Ongeveer één maand voor de vogels gepaard worden, moeten nestkastjes, touwnestjes en nestmateriaal worden aangeschaft evenals opfokvoer.

Zoals ik al opmerkte beginnen de meeste kanariekekers in april er mee de paren samen te brengen, doch uitsluitend als ze in conditie en broedrijp zijn. Het is te begrijpen dat niet alle vogels in een voliére op hetzelfde moment aan broeden toe zijn en daarom is het verkeerd om alle paren op een van te voren vastgestelde datum bij elkaar te doen.

Gloster kanaries broeden uitstekend en zullen veel goede jongen voortbrengen en opfokken, maar alleen als ze van meet af aan een goede kans geboden is. Als naar mijn mening de vogels, die ik wil paren, echt in topvorm zijn, dan zet ik het paar in een dubbele broedkooi, het mannetje van de pop gescheiden door een schuifje in het midden van de kooi. Door achter in de kooi een opening van ongeveer 1 ½ cm. te laten zijn de vogels in staat elkaar te leren kennen en kan ik zien of ze al dan niet voldoende in elkaar geïnteresseerd zijn.

Na een paar dagen haal ik het schuifje weg en kijk rustig toe of het paren bijna direct begint, zoals het geval dient te zijn. Het kan zijn dat het paartje begint te kibbelen en in dat geval doe ik het schuifje weer terug en probeer het een paar dagen later opnieuw.

Op dit punt is het goed even aandacht te besteden aan de zitstokken. Als deze niet goed bevestigd zijn zal dat tot gevolg hebben dat er onbevuchte eieren komen en de vogels zullen bang zijn naar beneden te vallen.

Nadat elk paartje is samengebracht houd ik goed bij wat er allemaal gebeurt. Het is noodzakelijk om op te schrijven wanneer de eieren worden gelegd, temeer waar het dan een eenvoudige zaak is om vast te stellen wanneer de eieren moeten uitkomen. Ik maak ook notities van de kleuren, die uit elke combinatie ontstaan en hoeveel mannen en poppen er zijn.

Hier volgt een eenvoudig overzicht, zoals ik dat maak:
Ringnummer — 52:

Variëteit: gele consort man × schimmel corona pop:
Datum van paring: 2 april:

1e nest:

eieren gelegd op	eieren uitgekomen op	kleur	geslacht
10 april	onbevrucht		
11 april	26 april	schimmel corona	man
12 april	26 april	gele corona	man
13 april	27 april	schimmel consort	pop

Foto: P. Ramaekers

Opmerkingen:

Pop bouwt slecht nest. Schimmel corona ziet er veelbelovend uit.

Als het paartje bij elkaar past, wordt het nestkastje in de kooi gedaan met het touwnestje en goed met insecticide bepoederd. Het nestkastje wordt boven de zitstok in een uiteinde van de kooi opgehangen. Als de zitstokken hoger zijn bevestigd dan het nest komt het wel voor, dat de pop recht omhoog uit het nest vliegt en zo een jong of een ei met zich meesleept.

456

Ik geef een beetje nestmateriaal, maar als ik er zeker van ben, dat de poppen tot nestbouw overgaan geef ik ze voldoende om hun opgave tot een goed einde te brengen. De meeste poppen brengen het er redelijk van af, maar sommige kunnen hulp nodig hebben. Als men een beetje nestmateriaal in het nest stopt en goed aankijpt is dat wel voldoende.

Een week na het paren moet het eerste ei gelegd zijn. Als de eieren weggehaald worden, moeten er kalkeieren voor in de plaats worden gelegd, deze worden dan door de originele vervangen nadat het derde ei is gelegd, bij voorkeur 's avonds. De reden hiervan is, dat alle eieren dan op dezelfde dag zullen uitkomen, zodat de jongen een gelijke kans van overleving hebben. Een groot aantal liefhebbers doet dit, maar ik haal nooit eieren uit het nest, omdat naar mijn mening alle eieren in elk geval binnen 24 uur uitkomen, dus persoonlijk zie ik de noodzaak er niet in. Als ze uit het nest gehaald worden moet er op worden gelet, dat de eieren van verschillende poppen niet verwisseld worden.

Het komt zelden voor dat een pop haar ei niet kwijt kan, maar als het zich voor doet is het direct ingrijpen vereist omdat de vogel anders in elk geval zal sterven. Bij poppen die niet in goede conditie zijn of jonge poppen die hun eerste eieren leggen komt dit verschijnsel het meeste voor.

Elke pop, die gebogen zit als het eitje moet komen, moet in een ziekenkooi worden geplaatst of in een gewone kooi bij de verwarming worden gezet. De anus kan met behulp van een veer met olijfolie worden ingesmeerd. Warmte is belangrijk bij vrijwel alle kwalen en een ziekenkooi maakt zichzelf meer dan betaald als hij het leven van iemands beste vogel redt. Indien bij een pop met legnood snel genoeg wordt ingegrepen dan zal het ei spoedig zijn gelegd en de vogel weer gauw hersteld zijn. Broeden moet echter ongeveer een maand worden uitgesteld. Terwijl de poppen broeden moeten de mannen in het oog worden gehouden. Als er bij zijn die het de poppen lastig maken dan moeten zij weggehaald worden, omdat de poppen het ook zonder de mannen wel af kunnen.

Wassel

De

BASTAARDKWEEK

Waarom (bijna) nooit Goudvink x Kanarie

Als we kanarieboeken uit vroegere jaren nog eens nasuffelen, en we lezen de dikwijls spaarzame regels gewijd aan de bastaardkweek, dan kan het wel eens gebeuren dat er gesproken wordt over Goudvink x Kanarie alsof het de gewoonste zaak van de wereld is. Bastaarden uit deze combinatie zouden in die tijd vrij regelmatig op tentoonstellingen te bewonderen zijn geweest aldus deze literatuur. Nu onze vogelliefhebberij naar mijn gevoel toch wel op een hoger plan staat dan vroeger, zouden we toch kunnen verwachten dat Goudvink x Kanarie toch zeker niet minder zeldzaam zou zijn als toen. Helaas, het tegendeel is waar, zelfs op grote internationale shows zal men bij zeer hoge uitzondering 'n dergelijke bastaard in de collecties aantreffen.

Nu zouden we kunnen zeggen dat de huidige vogelwet het ons onmogelijk maakt, om 'n Goudvinkbastaard te kweken. Het merkwaardige is echter, dat in België en Duitsland waar de vogelwetten toch aanmerkelijk milder zijn dan bij ons Goudvink x Kanarie eveneens tot de zeer grote zeldzaamheden behoort. Vele bastaardkwekers die deze kruising al eens hebben geprobeerd leven misschien nog in de veronderstelling, dat het hun steeds aan geluk heeft ontbroken, en is hun geduld reeds zwaar op de proef gesteld. Helaas ziet hij, die zich in de praktijk van deze materie verdiept, zich gesteld voor 2 problemen die deze kruising bijna onuitvoerbaar maken. Ten eerste zou ik willen noemen: „De ongewone paringsceremonie van de Goudvinkman” en ten tweede: „De geringe verwantschap tussen de Goudvink en de Kanarie.”

Het lijkt me goed deze problemen eens wat duidelijker toe te lichten.

„De ongewone paringsceremonie van de Goudvinkman.”

Als we in het voorjaar in de natuur of in 'n voliëre 'n verliefd Goudvinkenpaar gade slaan, dan is het opvallend, dat het soms heel wat voet in de aarde heeft, voordat beide vogels tot 'n daadwerkelijke paring overgaan. Het mannetje danst met opgezette veren om de pop heen soms zingend en met zijwaarts gerichte staart. Deze dans kan soms langer dan 'n minuut duren, en al die tijd blijft het wijfje rustig wachten totdat de man besluit de „Sprong” te wagen. Deze paringsceremonie schijnt nu eenmaal verplichtend te zijn voor iedere daadwerkelijke paring, en daar dit 'n instinctieve handeling is wordt dit ook in gevangenschap niet achterwege gelaten. Nemen we nu de paring van onze kanaries, dan zien we dat dit 'n zaak is van luttele seconden. De kanariepop neemt de paarhouding aan en de kanarieman reageert onmiddellijk hierop en treedt de pop. Ook andere leden van de vinkachtigen reageren direct op de paarhouding van de kanariepop, zoals Putter en Sijs, met gevolg dat bastaardering van deze soorten veelvuldig voorkomen. Plaatsen we nu 'n Goudvinkman en 'n

kanariepop in de broedkooi en nemen we in het gunstigste geval aan dat ze gepaard zijn, dit uit zich o.a. doordat de man de pop voert, dan zien wij probleem no. 1 in de praktijk als volgt. Wanneer de kanariepop haar nest klaar heeft neemt ze veelvuldig de paarhouding aan vooral als ze het nest verlaat. De Goudvinkman echter treuzelt zo lang voordat hij tot de paring besluit, dat de kanariepop hier niet op blijft wachten en het resultaat is geen paring. Het komt ook voor dat de Goudvink de paringsdans uitvoert rond de kanarie zonder dat deze 'n paringshouding aanneemt en plotseling tot de „Sprong” overgaat. In dit ge-

toch wel bewezen dat deze verwantschap uiterst gering is. Allereerst door het verschil in bouw en leefgewoonten, maar vooral ook door het snelle afsterven in het ei. In België heeft men hieromtrent onderzoeken gedaan. Eieren werden geopend onder 'n microscoop bekeken en daar werd vastgesteld dat er door beide vogels 'n paring moest hebben plaatsgevonden doch na 24 uur hield de ontwikkeling van het ei al op. Ook na 36 uur en na 5 dagen werd afsterven in het ei geconstateerd. Het zal dus uiterst zeldzaam voorkomen dat uit deze combinatie een bastaard geboren wordt. Een bekende Belgische

BASTAARDKWEK

val schrikt de kanariepop van haar grote metgezel en het resultaat is wederom geen paring. Wel heb ik vele paringen op het nest waargenomen tussen Goudvink en Kanarie, doch in die gevallen waren er al eieren in het nest dus was het al te laat voor bevruchting. Het is ook niet aannemelijk dat op het nest beide geslachten bij elkaar komen voor bevruchting. Zo zien we dat het zeer zeldzaam zal zijn wanneer er 'n daadwerkelijke paring zal plaatsvinden die tot bevruchting zou kunnen leiden, en als dit het geval zou zijn stuiten we meteen op het tweede probleem.

„De geringe verwantschap tussen Goudvinkman en Kanariepop”

Als we de vogelliteratuur raadplegen dan zien wij dat onze goudvink tot de vinkenfamilie behoort. Zijn fraai getekend verenpak en zijn geringe schuwheid zouden hem volgens normale begrippen kenmerken als de ideale bastaardkandidaat. In de praktijk is dit echter helemaal niet zo. Zagen we reeds de moeilijkheden omtrent de paring, met de bevruchting is het al niet beter gesteld. Onze goudvink mag dan wel tot de vinkenfamilie behoren, zoals ook onze kanarie, er is

kweker die zich jarenlang met deze materie heeft beziggehouden, durfde wat betreft de kans van slagen bij deze kruising geen positieve percentages te geven, doch hij vermoedde dat dit lag beneden de 1%. Een viertal jaren heb ik me ook serieus met deze kweek bezig gehouden, doch helaas heb ik geen bastaard bekomen uit deze combinatie. Op de vraag of 'n kanariepop en 'n goudvinkman bereid zijn met elkaar te paren, kan ik met een volmondig „ja” antwoorden. Om dit paren te bevorderen paste ik het Müllersysteem toe. In een oud vogeltijdschrift had ik hierover gelezen. Twee Duitse broers met de naam Müller, die zich vele jaren met deze kweek zouden hebben beziggehouden, en niet zonder resultaat. Deze hadden door de jaren een eigen systeem ontworpen, waardoor beide vogels gemakkelijker met elkaar zouden paren, vandaar de naam Müllersysteem. Dit hele systeem is minder opzienbarend dan de naam zou vermoeden. Ik heb het tweemaal toegepast met dezelfde Goudvinkman. Het eerste jaar met 'n roodschemel kanariepop (vetstof) en het tweede jaar met 'n roodagaat intensieve pop. In beide gevallen paarden de vogels met elkaar en ik kan niet anders zeggen dat er m.i. geen betere manier bestaat om twee vogels zo gehecht aan el-

kaar te laten worden als met dit Müllersysteem. Men gaat als volgt te werk. We nemen een ruime broedkooi (de afmetingen zijn niet doorslaggevend). In het midden van deze kooi bevestigen we 'n raampje van gaas, zodat we twee aparte vakken krijgen. In oktober al plaatsen we 'n jonge kanariepop (liefst roodfactorig) in de ene helft van de broedkooi, en 'n goudvinkman in de andere helft. De vogels kunnen elkaar dus goed zien, maar kunnen niet bij elkaar komen. Deze broedkooi plaatsen we op 'n rustige plaats, waar liefst zo weinig mogelijk vogelgeluiden doordringen, vooral dus geen kanarie en goudvinkengeluiden. Er mogen ook geen andere vogels in de gezichtskring van de broedkooi zijn, hierdoor kunnen ze te veel afgeleid worden. Verder moeten we er voor zorgen dat de vogels duidelijk kunnen voelen dat de jaargetijden veranderen, dus liefst buitenlucht en licht. We moeten ze dus niet op 'n donkere zolder plaatsen waar bijna nooit geen daglicht komt. En nu maar afwachten tot het voorjaar komt. Als we de vogels veel observeren, en we zien de goudvink de kanarie voeren door het gaas, dan kan men ze gerust bij elkaar plaatsen dan zijn ze gepaard. Als de kanariepop zit te broeden moet men goed opletten dat de goudvinkman door paringsdrift gedreven niet het hele nest afbreekt, een euvel dat in de broedkooi nogal eens voorkomt. In dat geval plaatsen we de goudvinkman weer zolang in de andere helft van de broedkooi. Tijdens het hele broedproces moeten we niet gaan klungelen met andere kanariepoppen of andere goudvinkmannen in deze broedkooi te plaatsen, we laten alleen het paartje zitten dat we in oktober al langs elkaar hebben geplaatst. Dus de eerste ronde ook persé geen kanarieman er bij zetten dan is alles meteen bedorven. We kweken bastaarden of niets. Met nadruk wil ik er nog op wijzen dat de gebruikte kanariepop persé 'n jonge vogel moet zijn, die nog nimmer met 'n kanarieman gepaard is geweest, en met liefst 'n flink postuur, dit in verband met de forse afmetingen van onze goudvink. Vele kwekers zijn van mening dat kanariepoppen die overjarig zijn veel beter hun jongen zouden grootbrengen, en dus beter voor de bastaardkweek in aanmerking zouden komen. Mijn ervaring is echter, dat jonge kanariepoppen direct na hun eerste rui geplaatst bij 'n wildzangman, als vanzelfsprekend met elkaar paren. Terwijl overjarige poppen, die al eerder aan kanariemannen gepaard zijn geweest hier nogal moeite mee hebben. We moeten toch eerst proberen om jongen te krijgen, het grootbrengen is dan pas actueel. Wanneer we in het gunstigste geval de goudvink en de kanarie zover hebben dat ze zijn gepaard met behulp van dit Müller-systeem, zullen we ongetwijfeld met de reeds eerder genoemde problemen te maken krijgen. We hebben ook gezien dat deze problemen mede de oorzaak zijn, dat deze kruising zo zeldzaam voorkomt. Het is geenszins mijn bedoeling

bij de bastaardkwekers een desillusie in het leven te roepen wat betreft de kweek goudvink x kanarie, maar ik dacht dat het goed was, wanneer men hiermee begint te weten waar men aan begint. Moge het een geruststelling zijn dat er kruisingsgevallen uit Duitsland en Engeland bekend zijn. En voor diegene onder u die over 'n flinke dosis moed en geduld beschikken is goudvink x kanarie een bijzonder interessante kweekrichting.

DE KEEP

M. de Jong

Als echte vogelliefhebbers heeft u natuurlijk de gewoonte goed te letten op alle gevederde vriendjes, die zich ophouden in de buurt van uw woning. In het najaar kan het dan plotseling gebeuren dat u „vreemdelingen” opmerkt tussen de „alledaagse” vogeltjes als vinken, groenlingen, kneuen en der-

460

gelijke. Hebben deze diertjes een bruinachtige, donker gevlekte kop en rug, een prachtig oranje gekleurde borst en schouderveren, een witte stuit en grijswitte onderdelen, dan heeft u stellig te maken met kepen (*Fringilla monti fringilla*). In de zomermaanden zijn de kop en de mantel fraai diep-

Ussel

De

zwart; deze kleur ontstaat echter niet door ruien maar door slijtage, iets wat bij voorbeeld ook het geval is met onze spreeuw. Als deze in het najaar geruid heeft, krijgt hij een mooi, gespikkeld pakje, dat in de winter en 't voorjaar slijt, zodat de lichte veertopjes verdwijnen. 's Zomers lijken de spreeuwen immers véél donkerder?

Hoewel af en toe een paartje kepen nestelt binnen onze landsgrenzen, onder meer in 1966 en 1967 op de Waddeneilanden, moeten we deze vogeltjes toch zien als zogenaamde wintergasten. Zij hebben domicilie in het noorden van Europa en verder oostwaarts in Azië op ongeveer dezelfde breedte, waar zij hun nesten bouwen in sparren, dennen en berken. De wieg wordt vervaardigd van allerlei plantedelen en reepjes boomschors, van binnen gevoerd met haren en veertjes. De vijf tot zeven eitjes, doorgaans groenachtig maar ook wel bleekbruin, vertonen donkere wolkjes en vlekjes. Zij worden alleen door het vrouwtje bebroed, iets wat ongeveer twee weken vergt.

Kepen danken hun naam aan een metalliek „kéeééép, dat ze het vaakst laten horen. Dit klanknabootsend woord noemt men met een vreemd woord een onomatopée. De eigenlijke zang heeft bitter weinig om het lijf; het kan het best worden aangeduid met „tswieieie — tswieieie — tswieieie“, afgewisseld door een paar onwelluidende dissonantjes. Soms klinkt een geluidje als een kort „tjup“ dat doet denken aan een kneu als deze overvliegt met deinende vlucht. In het voorjaar en de zomermaanden worden veelal insecten, larven, poppen en dergelijke geconsumeerd, maar in de herfst schakelen ze over op onkruidzaadjes, bessen en granen. Dit houden ze vol tot het „insektengespuis“ weer te voorschijn komt.

Tot besluit wil ik u nog even mijn eerste kennismaking met de kepen uit de doeken doen, iets dat dateert uit mijn jongensjaren. (Mensen, waar blijft de tijd!)

Destijds woonde ik op een boerderij in Friesland, waar een ieder veel overlast had van huismussen. De Friese Maatschappij van Landbouw loofde voor elke dode mus twee of drie cent uit en mijn vader deed er nog een cent bovenop. Wij waren wat gebrand op dit „bloedgeld“ en overal stonden dan ook vallen en knippen. Op de mestvaalt een gazen „flap“, die naar beneden klapte als je vanuit de schuur aan een eind touw trok. Op een gegeven moment zaten er weer een stuk of wat mussen onder, die prompt werden geflapt, maar tevens drie „vreemdelingen“, die we met ons enige vogelboek, Kerst Zwart's „Vogelboek“, determineerden als kepen, die ook wel bergvinken worden genoemd. Ik heb ze onmiddellijk doorverkocht aan een vriend van me à raison van kwart per stuk. Hij heeft er weinig plezier van gehad: bij gebrek aan beter stopte hij de drie vogeltjes in een hok, waar ook een paar „marmotten“ verblijf hielden. De volgende dag vond hij drie bloederig lijkjes en wat veren! Maar enfin, ik had drie kwartjes. . .

Amerikaanse Grasvinken

door R. L. Restall

De grasvinken vormen een kleine groep van Zuid- en Centraal Amerikaanse vinken (Fringillidae), waarvan de taxonomische plaats nog niet geheel duidelijk is. Er is wel verondersteld dat zij dichter bij de wevers (Ploceidae) zouden staan. Het zijn kleine vogels, ongeveer 10 cm lang, de bovenzijde is olijfgroen, de onderzijde grijsachtig, hun kopjes zijn zwart of zwartachtig met gewoonlijk wat oranje of gele tekening.

Het best bekend is de kleine Cubavink (*Tiaris canora*) en vaak houden auteurs een vurig pleidooi voor deze vogeltjes, waarbij ze hun goede eigenschappen opsommen en suggereren dat het mogelijk is om deze cubavinkjes te domesticeren zoals dat bij de zebra's gebeurt. Wat deze mensen vergeten is dat deze vogeltjes tegenwoordig maar zelden ingevoerd worden.

Als er van een vogelsoort een regelmatige en grote aanvoer is, is de kans op domesticatie veel groter.

De grote cubavink (*T. olivacea*) wordt wel regelmatig ingevoerd en daarom zullen we ons eerst met deze vogel bezig houden.

De man is 12 cm lang en valt op door het diepe oranje van de kin en bovenkeel, de korte wenkbrauwstreep heeft dezelfde kleur. Sommige rassen hebben een kleine geel-oranje tekening onder het oog. Het voorhoofd, de wangen, zijkanalen van de nek en de borst zijn zwart of zwartachtig van kleur, afhankelijk van het ras. Deze kleur gaat over in olijfgrijs dat bij de onderstaartdekveren lichter wordt. De bovenzijde van de vogel is olijfgroen. Op de tekening heb ik de tekening van de kop aangegeven van de 4 rassen die ik ken. De pop is matter van kleur.

Vroeger werd de *T.o. olivacea* uit Cuba het meest ingevoerd, tezamen met zijn neefje de kleine cubavink. Ik ben er vrijwel zeker van dat tegenwoordig het ras *T.o. pusilla* het meest ingevoerd wordt. Op het vasteland komt dit ras van Mexico door Centraal Amerika tot Venezuela,

AMERIKAANSE GRASVINKEN

ook op de Antillen wordt het aangetroffen. Zij houden zich vooral op in open grasgebieden, waarbij ze de voorkeur geven aan vochtige streken boven droge. Grote cubavinken zijn echter niet zo'n grote vogels als de naam doet veronderstellen, het zijn mooie, prettige vogeltjes die met soortgenoten en met andere zaadetende kleine tropen goed zijn samen te houden. Ze zingen veel, vooral in het broedseizoen, maar het zijn toch geen goede zangers. De man zingt bij het nest, terwijl de pop broedt en hij jaagt alle andere mannen weg, zonder echter uitgesproken agressief te zijn. Het nest is een dik, koepelvormig geval, dat ongewoon is voor vinkachtigen. Het wordt gewoonlijk in een graspol gebouwd, onder een struik of een bundel stengels. In een volière zullen ze het nest maken in een dichte struik, zoals bv. in buxus. In alle broedgevallen die mij bekend zijn maakten de vogels hun eigen nest. Wellicht zullen ze ook gebruik maken van de nestkorfjes die voor astrilden gebruikt worden — ze zouden dan wel iets groter moeten zijn. Verschillende auteurs geven aan dat ze ook in half-open nestkastjes broeden, ik betwijfel dat echter.

In de natuur bouwen man en pop beiden aan het nest, hoewel ze daarbij niet samenwerken, ieder gaat zijn eigen gang, in volière is echter meerdere malen waargenomen dat alleen de man zich met de nestbouw bezig hield. Het nest wordt gemaakt van fijn gras en wat bladeren.

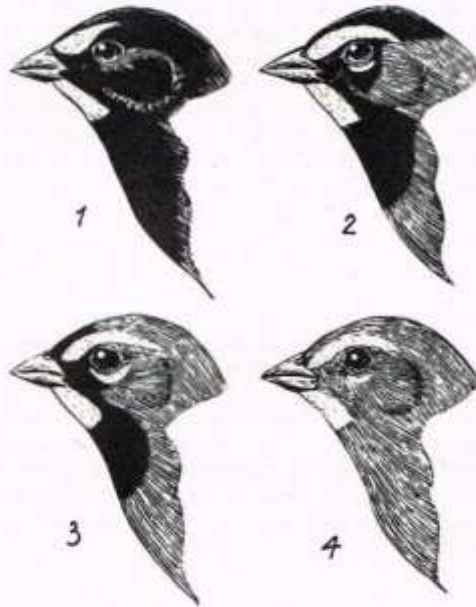
Het legsel bestaat uit 2, soms 3, eitjes die vuil-wit van kleur zijn met bruine vlekken. Het broeden geschiedt door de pop alleen en de broedtijd bedraagt 13 dagen, de jongen verlaten het nest de twaalfde dag nadat de eitjes zijn uitgekomen.

Over het voedsel voor het grootbrengen van de jongen wordt in de verschillende boeken uiteenlopende informatie gegeven, die varieert van zachtvoer tot „ze zullen kleine meelwormen eten” en meer uitvoerige informatie over klein gesneden meelwormen, enchytreeën, maden en mierenëitjes.

De feiten zijn echter dat grote cubavinken zich in hoofdzaak met graszaden voeden. Het broedseizoen valt in de tijd dat de graszaden rijp en groot zijn en de jongen worden uit de krop gevoerd met deze rijpe graszaden.

De droge, harde zaden die wij ze voeren zijn uiteraard geen goed vervangingsmiddel van de verse graszaden. Daarom moeten wij ze in de broedtijd veel geweekte en gekiemde zaden geven, inclusief gekiemde trosgierst en natuurlijk

zoveel mogelijk verse graszaden en andere onkruidzaden. Soms eten ze ook wel wat zachtvoer en meelwormen.

Het basisvoedsel voor grote cubavinken bestaat uit een zaadmengsel van verschillende soorten gerst en witzaad, in een verhouding van 3 : 1. Ze eten graag trosgierst, verder moeten ze de beschikking hebben over grit, sepia en — indien beschikbaar — verse graszaden. Het is goed om eens per week een grote frisse graszode in de volière te leggen.

Grote Cubavinken zijn prettige, mooi gekleurde volièrevogels, die in een gemengde collectie kleine tropische zaadeters goed op hun plaats zijn.

Het nadeel bij de grote cubavinken is dat ze altijd weer vergeleken worden met de opvallender gekleurde kleine cubavinken en wat dat betreft kunnen ze de concurrentie met hun neefjes niet aan. De volgende keer zullen we deze korte serie over de Amerikaanse grasvinken vervolgen met de kleine cubavink.

HAKEN EN OGEN

De z.g. „Nieuwe kleuren” zijn alweer enige jaren oud. In de achter ons liggende jaren hebben reeds vele fokkers ervaringen met deze kleuren opgedaan. Voor de meesten onder ons was het een ware ontdekkingsreis. We zagen kleuren, welke we nog nimmer hadden gezien, tevoorschijn komen, de ene na de andere variatie rolde uit het nest.

Met gepaste trots exposeerden we deze nieuwe kleuren reeds op diverse tentoonstellingen. We mógen er ook wel een beetje trots op zijn, trots op hetgeen er in betrekkelijk korte tijd reeds werd bereikt.

Jaarlijks worden vele berekeningen (formules) gemaakt. De mogelijkheden welke we heden ten dage hebben, zijn schier eindeloos.

Ieder jaar opnieuw worden er weer jongen geboren waarvan we wel het theoretisch bestaan kennen, maar welke wij in werkelijkheid nog nooit hebben gezien.

Zonder overdrijving, meen ik te mogen stellen dat er momenteel een soort wedstrijd aan de gang is, om in een zo kort mogelijke tijd, zoveel mogelijk factoren- (kleur)combinaties in één vogel te verenigen, dan-wel het zo snel mogelijk verwezenlijken van de nog „papieren” kleuren.

Het is goed dat er fokkers zijn welke met een laaiend enthousiasme en grote voortvarendheid proberen de laatste ontwikkelingen bij te houden.

We mogen ons wel bijzonder gelukkig prijzen dat dit alles binnen de N.B.v.V. mogelijk is. Onze bond neemt m.b.t. deze geweldige ontwikkeling een zeer progressieve houding aan. Geen gezeur over wél of niet erkennen, men ziet het in eerste instantie veel meer als een kwestie van herkennen.

Zoals ik U al schetste, maken we een geweldige stroomversnelling mee. We stoten door naar steeds meer nieuwe doelen. Echter, het gevaar is niet denkbeeldig, dat we door deze zeer snelle opmars het z.g. overwonnen terrein niet voldoende consolideren.

Laten we onszelf nu niet wijs maken dat we er alles al van weten, wanneer we dat wél doen, slaan we de plank vèr mis. De vogels welke mo-

menteel onze volièrés bevolken roepen nog vele vragen op, vragen welke nog steeds op een antwoord wachten.

Bij de pastelreeks, een mutatie welke alweer zo'n 12 tal jaren geleden ontstond bij Dhr. Th. Kollen in Den Haag, hebben we b.v. nog steeds geen verklaring voor de donskleuren.

Dat er binnen de resp. kleurgroepen; groen-, agaat-, bruin- en isabelpastel een bepaalde variatie in donskleur waar te nemen valt is op zichzelf niet ongewoon, dit treffen we immers ook aan bij de z.g. klassieke kleuren.

Het doet echter vreemd aan dat we bij de resp. pastelgroepen een afwijking van het oude, ons vertrouwde donskleur patroon waarnemen.

De agaatpastellen hebben over het algemeen b.v. een veel donkerder donskleur dan de groenpastel popjes.

Binnen de groenpastelreeks zijn er op zijn minst twee, nogal ver uit elkaar liggende donskleuren waar te nemen.

In de beginperiode van de groenpastel-reeks was het steeds zo, dat de groenpastel mannen een donkere, zwarte donskleur bezaten. Het dons was soms zo donker, dat er dikwijls geen afwijking t.o.v. een normale groene waar te nemen viel.

Tenopzichte van de normale groene vogel, zouden we bij de groen-pastel een, in verhouding, wat lichtere donskleur denken aan te treffen. Edoch, bij de groen-pastel mannen was dit niet het geval.

Heel vreemd stonden de fokkers te kijken toen zij voor het eerst de donskleur van de groen-pastel popjes aanschouwden. Deze popjes hadden, zeker in verhouding tot de mannen, een vrij lichte, parel-grijze donskleur.

Wie er nu het eerst was, de kop of het ei, is hier niet van belang. Het blijft echter wel vreemd, dat er binnen één kleursoort, twee zo totaal verschillende donskleuren mogelijk zijn.

En of dit alles nog niet genoeg is, zijn er in deze serie nu al weer een aantal jaren, ook mannen welke een parel-grijze donskleur bezitten, veelal die welke ook het z.g. grijsvleugel effect laten zien.

KLEURKANARIES Boven: Blauw-opaal. Onder: Groen-opaal.

Mogen we ons over het voorgaande dan al verbazen, nóg verbazingwekkender is het dat deze parel-grijze donskleur van de groen-pastel véél lichter is dan de vrij donkere (blauw-grijze) donskleur van de agaat-pastel reeks.

En nóg zijn we er niet. Er zijn al weer meldingen dat ook de donskleur van de agaat-pastellen aan „verlichting” doet.

Voorts hebben wij nu ook al weer enige jaren te maken met het verschijnsel „grijs- of zilvervleugel”. Dit grijsvleugel verschijnsel is geen mutatie, maar hoogst waarschijnlijk een neven- of doorwerking van de pastelfactor (2e reductiefactor).

Fok maar eens enige jaren groen-, blauw- of or.r.bronz pastel, alle kans dat ze spontaan tevoorschijn komen. De eersten weliswaar vrij zwak, maar doorfokken zal het verschijnsel steeds meer versterken. Eigenaardig dat de mannen het meer laten zien dan de poppen!

Hoewel de diverse pastellen voor vele fokkers

eigenlijk al weer verouderde kleuren zijn, wachten er nog talrijke vragen op een antwoord.

De opaalfactor, een mutatie van iets jongere datum, kent nog zo zijn eigen problemen. De bevedering van deze vogels is b.v. nog steeds zeer kwetsbaar.

Wanneer we de opalen zeer ruim kunnen huisvesten, zien we meestal nog wel kans om de bevedering gaaf te houden. Maar o wee, als we last krijgen van verenpikkers of wat krap in de ruimte zitten!

Gebroken of geschonden pennen komen na verwijdering veelal in een miserabele toestand terug. Ook na een hierop volgende totale rui zijn dergelijke pennen er vaak even slecht aan toe.

Trots het feit dat er enige fokkers zijn welke de paring opaal x opaal met succes hebben toegepast, blijft het een feit dat vrijwel de meeste van dergelijke paringen bedroevende resultaten opleveren, stekelige, ratterige bevedering.

Als laatste loot aan de kleurkanarietak verscheen

de ino-kanarie, welke eveneens de nodige problemen met zich meebrengt. Denk eens hoe het mogelijk is, een vogel met rode ogen en toch grijsachtig dons! (groenserie)

M.b.t. al het voorgaande kunnen we stellen: alles heeft een oorzaak. Voor ons kleurkanarie-fokkers is het dan ook uitermate belangrijk dat we ons inspannen om achter die oorzaken te komen.

Nu weet ik wel, het vaststellen van deze oorzaken is geen kwestie welke we even van vandaag op morgen kunnen oplossen. We moeten er ook beslist niet te lichtvaardig over denken.

We moeten er voor waken niet al te snel conclusies te trekken, een onderzoek, hoe dan ook zal steeds moeten kunnen steunen op veel feitenmateriaal.

Om dit laatste gaat het mij nu juist! Alléén maar eigen ervaring, hoe belangrijk deze ook zijn, zijn dacht ik niet voldoende.

Aangezien het ons aller belang is, dat de diverse problemen opgelost worden, zullen we nog meer dan tot nog toe, onze ervaringen en waarnemingen moeten bundelen.

Om sterk te staan is samenwerking nodig. Het bedrijfsleven heeft de noodzaak van krachtenbundeling al lang ingezien, en wat belangrijk is... zij past deze ook toe.

In onze zo enorm boeiende kleurkanarie-„sport“ (of is het een wetenschap?) is het uitwisselen van gegevens een dringende noodzaak.

Ik twijfel er niet aan dat ook U van deze noodzaak doordrongen bent, vandaar dat ik hier een dringend beroep op alle kleurkanariefokkers durf te doen, om uw ervaringen en waarnemingen ook op papier te zetten.

De één kan er misschien een mooi artikel voor „onze Vogels“ van maken. Geweldig zoals de heer Liebrechts het oploste met zijn artikel „ervaringen met de Goudvoorhoofdvladvogel“ in het aug.nr., samen met zijn vriend maakte hij er een fijn artikel van.

Uw reacties per brief(kaart) zijn echter even welkom. Ervaringen, hoe gewoon ze mogen schijnen, zijn enorm belangrijk. Het is zaak dat we veel gegevens betreffende dezelfde onderwerpen binnen krijgen. Dan pas kunnen we een bepaalde wetmatigheid concluderen.

Heel veel kunnen we ook leren van elkaars fouten. Vergeet dus vooral uw negatieve ervaringen niet te vermelden.

Voor het verzamelen van hopelijk vele reacties wil ik mij, indien gewenst, graag beschikbaar stellen, en hiervan t.z.t. een samenvatting in „Onze Vogels“ geven.

Het is Uw directe fokkers belang, ook met het oog op de standaardiseisen welke van vele der z.g. nieuwe kleuren nog gemaakt moeten worden kunnen uw reacties van belang zijn.

Hoe dan ook, het behoeven echt geen wetenschappelijke verhandelingen te worden, hoofdzakelijk is dat u in actie komt... dat „U“ schrijft... OOK U

BOEKENNIEUWS

Een boekje, waaraan de liefhebbers van tropische duiven veel plezier zullen beleven, verscheen bij het Kosmos Verlag (Postfach 640, 7000 Stuttgart 1).

„Tauben, Haltung - Zucht - Arten“ werd geschreven door de bekende auteur **Jürgen Nicolai**. Dit boekje zou men bijna een kleine encyclopedie voor de liefhebber van tropische duiven kunnen noemen. Ruim 50 duivensoorten - en dit zijn vrijwel alle soorten die bij de liefhebbers te vinden zijn - worden uitvoerig behandeld. Geen lange inleiding met algemene opmerkingen, maar alle informatie bij de behandeling van de betreffende soort, iets dat velen zullen waarderen.

Van iedere soort is een goede zwart-wit tekening opgenomen.

De prijs bedraagt D.M. 5,80.

Eveneens van het Kosmos Verlag ontvingen wij een boekje, dat van belang is voor de talrijke vogelliefhebbers die graag de natuur in trekken om vogels waar te nemen. „Vogel allerorten“ is geschreven door **Dieter Blume** en richt zich op de amateurveldornitholoog, wellicht een groot woord, maar hoevelen zijn dat toch eigenlijk niet? Vogels waarnemen is nl. een hobby, die door velen wordt uitgeoefend. Hoe kan men de vogels het beste benaderen, welke hulpmiddelen staan ons ten dienste? Wat betekent een bepaald opvallend gedrag van de vogels?

Deze en vele andere vragen worden door Dieter Blume behandeld.

Een boekje dat wij van harte kunnen aanbevelen aan allen die meer willen genieten van de vogels in de vrije natuur. De prijs bedraagt D.M. 5,80.

Van de vergadertafel

Van het hoofdbestuur.

Tijdens de hoofdbestuursvergadering op 6 september j.l., zijn verschillende belangrijke punten onderwerp van gesprek geweest. Op de eerste plaats de

BONDSKAMPIOENSCHAPPEN 1970

De tijd gaat snel en al spoedig is het weer zover. Het volgende programma is vastgesteld: Maandag 12 januari 1970:

Opbouwen.

Dinsdag 13 januari 1970:

Inbrengen vogels van 11.00 tot 21.00 uur.

Woensdag 14 januari 1970:

Keuring.

Donderdag 15 januari 1970:

Examen voor keurmeesters.

Vrijdag 16 januari 1970:

Opening (tijdstip wordt nader bekend gemaakt) geopend tot 22.00 uur.

Zaterdag 17 januari 1970:

Geopend van 10.00 tot 22.00 uur.

Zondag 18 januari 1970:

Geopend van 10.00 tot 17.00 uur.

15.00 uur: Prijsuitreiking kampioenen in Bijddorp.

17.00 uur: Sluiting en afhalen van de vogels.

Er zal een wedstrijdklas en een verkoopklas zijn. Beiden staan geheel afzonderlijk en daarvoor gelden de volgende bepalingen.

WEDSTRIJDKLAS

Inschrijving volgens het vraagprogramma. (Zie blz. 422 e.v. van het septembernummer.)

Inschrijfgeld twee gulden per vogel.

Verplichte catalogus twee gulden en vijftig cent. Vogels ingeschreven in deze klas kunnen niet ten verkoop worden gesteld.

VERKOOPKLAS

Inschrijven per normaal inschrijfformulier waarop tevens het verkoopbedrag in de daarvoor bestemde kolom moet worden vermeld.

Inschrijfgeld 5% van de verkoopwaarde met een minimum van een gulden.

De vogels in deze klas worden afzonderlijk opgesteld en beoordeeld door de keurmeesters. Bij elke vogel zal een beoordelingsbewijs worden overhandigd. Na aankoop van de betreffende vogel kan deze direct worden meegenomen en men hoeft daarop dus niet te wachten tot de sluiting van de tentoonstelling. Zij dingen niet mee naar de prijzen. Deze zijn uitsluitend voor de wedstrijdklas.

INSCHRIJVINGEN tot uiterlijk 27 december 1969 aan Bondsbureau N.B.v.V., Postbus 74 te Bergen op Zoom, met gelijktijdige overmaking van het inschrijfgeld.

Zij die niet hebben ingeschreven voor de wedstrijdklas, maar wel verzekerd willen zijn van een catalogus, dienen deze onder overmaking van een bedrag van f 2,50, vooraf te bestellen.

Toegangsprijzen:

Volwassenen twee gulden.

Kinderen tot 12 jaar een gulden.

Voor 65-jarigen en ouder, op vertoon van legitimatie, een gulden.

Een tweede belangrijk onderwerp was het instellen van

SPECIALCLUBS

Al enige tijd was in het bondsbestuur het onderwerp speciaalclubs aan de orde. Na bestudering is men tot de conclusie gekomen dat het instellen van speciaalclubs gewenst is. Het bleek tevens mogelijk dit in de huidige constellatie van onze bond te gaan doen. Reden waarom dan ook besloten is om o.l.v. de bond speciaalclubs in te stellen voor liefhebbers van: Zebra's en Japanse Meeuwen; Grasparkieten; Grote Parkieten; Vorm- en Postuurkanaries.

Zij die lid wensen te worden van een van bovengenoemde clubs dienen op de eerste plaats lid te zijn — hetzij als lid van een afdeling, hetzij als verspreid lid — van de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers. Daarnaast moeten zij aan het bondsbureau een bedrag overmaken van vijf gulden. Dit — voorlopige — bedrag geldt dan als jaarcontributie voor een van genoemde clubs.

Bij overmaking van dit bedrag, op giro 1148324, dient uiteraard wel te worden vermeld voor welke club men zich wenst op te geven.

Het ligt voorts in de bedoeling om in de toekomst technische dagen te organiseren, terwijl clubkampioenschappen etc. nader zullen worden geregeld.

U zult begrijpen dat een en ander nog niet tot in de details is uitgewerkt. Nadere gegevens volgen. De opgave als lid behoeft echter niet te wachten en u kunt dat van nu af doen.

Tenslotte nog even dit: Wij staan weer aan het begin van het tentoonstellingsseizoen. Bestuur en redactie wensen u bijzonder veel succes.

Ook onze keurmeesters, van wie weer veel wordt verwacht, wensen wij prettige keurdagen.

a WIMOKRACHT

b MOULIN MOUETTE
(Gemengd vogelgrit)

c DOHYFRAL W.M.
Extra voor siervogels

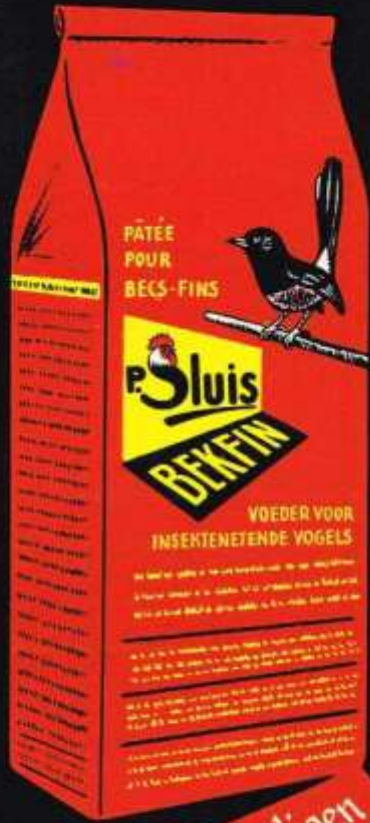
**geven uw vogels een snelle rui
en straks een prima conditie
voor de tentoonstellingen**

DIT ZIJN NATUURLIJK
TOPPRODUKTEN
VAN:

DE WITTE MOLEN

MEEUWEN N.BR. TELEFOONNR. (04165) 433

Ussel

voor fijnsnaveligen

voor grofsnaveligen

natuurgetrouw

De